

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, O. P. S., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Krajní pravicové strany v České republice

Autor práce: Jiří Kolář
Studijní obor: regionální studia
Forma studia: kombinovaná
Vedoucí práce: doc. Ing. Štefan Danics, Ph.D.
Katedra: Katedra společenských věd

2010

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval samostatně s využitím uvedených pramenů a literatury.

Souhlasím, aby práce byla uložena v knihovně Vysoké školy evropských a regionálních studií v Českých Budějovicích a zpřístupněna ke studijním účelům.

.....

Poděkování

Za odbornou pomoc při zpracování předkládané práce chci na tomto místě poděkovat vedoucímu práce panu **doc. Ing. Štefanu Danicsovi, Ph.D**

Obsah

Obsah	4
Úvod.....	5
I. Krajiné pravice v historii České republiky a Evropy	8
1. 1 Okolnosti vzniku krajně pravicových ideálů.....	8
1. 2 Krajně pravicové proudy - reakční populismus, neonacismus, neofašismus.....	14
1. 3 Formování krajně pravicových stran po roce 1989.....	19
II. Současnost a budoucnost krajní pravice v ČR	21
2. 1 Krajně pravicové strany a organizace v ČR.....	21
2. 2 Rozbor příznivců a sympatizantů krajní pravice v ČR	24
2. 3 Způsob jejich oblékání, dorozumívání, šíření propagačních materiálů, symbolika	37
2. 4 Snahy o legalizaci a vstup do oficiální politiky	39
Závěr	53
Seznam použité literatury.....	55
Abstrakt.....	58
Abstract	59

Úvod

V této práci bych rád popsal historii, současnost a možnou budoucnost krajně pravicového hnutí v České republice a jeho vstup do oficiální politiky. V tomto ohledu bych si rád všiml i ženských organizací, které se prosadily v rámci ultrapravice v našem prostředí. Rád bych objasnil historii krajně pravicových myšlenek v Evropě, vymezil základní pojmy a dotknul se momentů, kdy se tyto myšlenky začaly prosazovat i v naší zemi. Tyto okamžiky se v historii periodicky opakují s různými úspěchy a v různých formách. Větší prostor věnuji okolnostem vzniku krajně pravicových uskupení v České republice po revolučním roce 1989. V tomto roce velkých změn a přechodu k demokratickému zřízení se logicky otevřel i velký prostor pro volné působení krajně pravicových myšlenek, stejně jako všech ostatních myšlenkových směrů, které od nepaměti provázejí demokratické země. V této svěží a dřevní době demokracie nebyly vymezeny jasné mantinely. Demokracie byla zpočátku všeobecně chápána spíše jako anarchie, ve které je možné beztretně propagovat a šířit v podstatě jakékoliv myšlenky. Pro tuto dobu je typický rozmach hnutí skinheads ve všech jeho podobách. Tedy jak levicových, vlasteneckých, ale bohužel také neonacistických, rasistických a xenofobních. Dokladem budiž velká popularita rasistických skupin v čele se skupinou Orlík, která se hlásila otevřeně k myšlence White Power a bylo jí dovoleno oficiálně vydat několik alb a pořádat koncerty na kterých se veřejně hailovalo a nabádalo k rasové nenávisti pod rouškou vlastenectví.

Situace se částečně začala měnit až v roce 1995, kdy byli potrestáni členové rasistické hudební skupiny Braník k odnětí svobody na 8 měsíců podmíněně za podněcování rasové nesnášenlivosti zejména písní Oi na ROI. Od té doby i legendární Orlík, vedený Danielem Landou a Davidem Matáskem zmírnil svou rétoriku a nedlouho poté se rozpadl, když se stal pro radikální příznivce příliš měkký a členové (inteligentní lidé) se rozešli každý svou cestou a dnes působí v mainstreamové kultuře a o době „Orlíku“ hovoří jako o mladické nerozvážnosti.

V dalších letech se hudební ultrapravicová scéna stahuje do ilegality, protože státní aparát se o extremisty začíná skutečně zajímat a učí se s extremismem bojovat. Přesun do ilegality poté kopíruje celoevropské fungování extrémní pravice. Dochází k družbám se zahraničními organizacemi. V tom extremistům výrazně pomohl internet, kde se skýtá obrovský prostor pro vyměňování myšlenek, hudby, nákupu toho

správného oblečení, které ultrapravicovou scénu provází. Ale také plánování ultrapravicových pochodů, narozeninových parties, kde na vesnických pronajatých sálech vystupovaly legendy jako angličtí Screwdriver, němečtí Absurd a Landser. Z počátku byla situace okolo jejich vystupování podobně uvolněná jako pořádání prvních freetekkových festivalů Czechtekk.

Postupem času se situace i zde mění a příznivci i samotní účinkující jsou pod drobnohledem policie i tajných služeb. Pořádat podobné narozeninové party již bývá provázeno velkým zájmem policie i médií. Paralelně s touto subkulturou ovšem působí v oficiální politice několik politických stran, které se snaží o proniknutí do parlamentu. Jako jediným se to zatím podařilo pouze Sládkovým republikánům. Ultrapravicové myšlenky, nabízející populistická a jednoduchá řešení mnoha lidem imponují a ultrapravicové strany to dobře vědí.

Naštěstí pro společnost je podobně založených stran velká řada a doposud se nedokázaly efektivně spojit a najít společnou tvář a pohybovat se v oficiální politice. Jedinou a velmi nebezpečnou výjimkou je v dnešní době Dělnická strana, jejíž činnost byla zakázána Nejvyšším správním soudem.

Do nadcházejících parlamentních voleb vstupují její členové, v čele s předsedou Vandasem, pod rouškou „nové strany“ - Dělnická strana sociální spravedlnosti. Na konci své práce uvádím její programové prohlášení, které je plné jednoduchých a líbivých řešení, které jsou pochopitelně nerealizovatelná v demokratické společnosti.

Cílem práce je pokus o odhadnutí dalšího vývoje ultrapravicových stran, jejich možného začlenění do hlavního politického proudu a nástin společenských rizik vyplývajících z jejich činnosti. Bakalářská práce bude rozdělena do dvou na sebe logicky navazujících kapitol. V první kapitole se budu zabývat a objasňovat historii krajně pravicových stran, myšlenek a proudů v České republice a Evropě. Tato část nás provede vývojem těchto stran až do revolučního roku 1989.

V druhé části se zaměřím na současnou situaci, včetně rozboru přívrženců a sympatizantů. V této části se o něco podrobněji budu zabývat přítomností žen a dívek v krajní pravici. Konec mé bakalářské práce bude patřit aktuálním snahám krajně

pravických stran o vstup do oficiální politiky, včetně jejich nebezpečnosti pro demokratickou společnost.

I. Krajní pravice v historii České republiky a Evropy

1. 1 Okolnosti vzniku krajně pravicových ideálů

„Pravicoví extremisté a radikálové, kteří začali působit na území České republiky po roce 1989, mohli navázat na určité tradice krajně pravicové části politického spektra z předchozích období české historie. Z personálního a organizačního hlediska lze vysledovat diskontinuitu mezi vývojem ultrapravice v českých zemích do května 1945 a od konce osmdesátých let. Přesto se již krátce po změně režimu v roce 1989 objevily skupiny a jednotlivci, kteří se alespoň programově či názvy pokoušeli přímo přihlásit k odkazu české a moravské krajní pravice, především z meziválečného a válečného období. Ne vždy však vědomosti o skutečném zaměření a vlivu historického pravicového extremismu odpovídaly realitě. V současné době jsou objektivní skutečnosti o historii pravicového extremismu současnými aktivisty účelově desinterpretovány.

Obecné znalosti o vývoji krajní pravice v českých zemích i ve světě, respektive o jeho negativních důsledcích (zejména reálné činnosti nacistických, fašistických a kolaborantských režimů, včetně protektorátního, v němž se na různých postech vyskytovali i někteří prvorepublikoví fašisté), předurčují i postoje širší veřejnosti k soudobým formám pravicového extremismu a radikalismu. Z tohoto důvodu často polistopadoví pravicoví extremisté deklarovali jako své vzory spíše než skutečnou historickou ultrapravici obecně uznávané historické osobnosti českých a moravských dějin (dle okolností například Svatopluka, Karla IV. a někdy dokonce i T. G. Masaryka, kterého ve své době mnozí pravicoví extremisté nenáviděli) a představitele konservatismu či demokratické pravice (František Ladislav Rieger, Alois Rašín, a pod.) a označovali se za jejich nástupce. Faktem ale je, že určitá kontinuita mezi nacionalismem 19. století a ultrapravicí ve 20. století existuje.“¹

Dalším významným zástupcem krajně pravicové politiky je generál Rudolf Gajda, Radola Gajda, vlastním jménem Rudolf Geidl, český legionář a za první světové války generál českých legií na Rusi, posléze fašistický politik meziválečného období v Československu.

¹ MAREŠ, M., *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*, Brno: Barrister&Principal, 2003, s. 109-110.

„Přichází na svět 14. února roku 1892 v Kotoru. Z životních osudů Radoly Gajdy začínají být zajímavé teprve jeho osudy za první světové války, kdy je velitelem československých legií v Rusku, kde velí jejich 7. pluku – po incidentu v Čeljabinsku 18. května roku 1918 pak velice aktivně vystupuje v bojích proti Rudé armádě.

Gajdova popularita v legiích pak velice výrazně vzrůstá, když 31. srpna roku 1918 zajistí spojení bajkalské armádní skupiny se skupinou vladivostockou na Olovjanné nad Ononem – 2. září téhož roku je pak Gajda jmenován generálmajorem a 9. října přebírá již jako generál československé armády velení na jekatěrinské frontě (pro úplnost: hodnost generálmajora má podle ruských hodnostních řádů, generálem je podle řádů českých).

V letech 1918–1919 působí Gajda jako jeden z vyšších velitelů v sibiřské monarchistické armádě admirála A. V. Kolčaka. Do nově vzniklého, svobodného Československa se Radola Gajda vrací v roce 1920, v letech 1924 až 1926 je pak zástupcem náčelníka a v roce 1926 dokonce náčelníkem generálního štábu československé armády - ještě téhož roku, tedy roku 1926, je ale degradován a z armády propuštěn, důvodem jsou jeho fašistické postoje (Gajda ostře vystupuje z fašistických pozic vůči skupině Hrad) a příprava státního převratu.

V roce 1933 stojí Gajda v pozadí tzv. židenického puče.. Židenický puč byl pokusem asi 70–80 fašistů z Brněnska, vedených bývalým armádním nadporučíkem L. Kobzinkem, ovládnout kasárna v Brně-Židenicích, zmocnit se zbraní a vyvolat protistátní puč. Útočníci na kratší dobu kasárna obsadí, zmocní se několika pušek a nějakého střeliva, ale mužstvo v kasárnách se k nim nepřidá – nakonec je puč potlačen, jeden útočník je zabit, jeden těžce raněn, 21 pučistů je zajato ihned v kasárnách, další pak během noci. Celý puč se odehrává v noci z 21. na 22. ledna roku 1933.

Hned následující noci, 23. ledna roku 1933, je zatčen v Holíči i Gajda, udržující s pučisty prostřednictvím majora R. Uvíry, styk – Gajda měl být tím, kdo se v případě úspěchu puče postaví do čela povstání, svrhne Masaryka a nastolí diktátorský režim. Za svůj podíl na pokusu o převrat (celá akce nese krycí označení Gajda – granát) je pak, společně s ostatními pučisty, souzen – tresty jsou ovšem velice mírné, sám Gajda je

propuštěn z vyšetřovací vazby 24. června roku 1933. Po protestech veřejnosti je ale proces revidován – nový rozsudek posílá Gajdu na šest měsíců do těžkého vězení (např. L. Kobzinek dostává 12 let, ostatní pučisté tresty povětšinou od dvou měsíců do dvou let).

Jako vůdce československé Národní obce fašistické (NOF) se Gajda již od jejího vzniku (je oficiálně ustanovena na sjezdu 2–3. ledna roku 1927) přidržuje fašistické doktríny italského typu, později čerpá též mnohé podněty od Pilsudského a od A. Hitlera má však i své protiněmecké období, kdy v meziválečné republice navrhuje vystěhování všech Němců z Československa a kdy pro ně navrhuje zřizování koncentračních táborů).

Za NOF je Gajda v letech 1929 až 1931 a poté ještě v letech 1935 až 1939 poslancem.

V roce 1939 stojí Gajda za dalším pokusem o státní převrat – tento převrat se má uskutečnit 13. března roku 1939, Gajda se jím obrací proti prezidentu E. Háchovi, jenž ho paradoxně nedlouho předtím rehabilitoval a vrátil mu generálskou hodnost.

Porada o puči se koná 13. března roku 1939 v Praze – Dejvicích, poté je navázán kontakt s některými armádními důstojníky (dodnes nejsou známa jejich jména) – na poradě jsou účastní okresní a krajsí funkcionáři NOF a Gajda je potvrzen jako budoucí hlava státu, případně jako ministerský předseda. Předehrou k puči má přitom být demonstrace u pomníku sv. Václava 14. března – tato demonstrace ale nezískává takřka žádnou podporu Pražanů, kteří si nepřejí fašistický režim českého ražení.

Souběžně s Gajdovým pokusem o převrat se koná také akce Vlajky – vůdci této fašistické organizace, propuštění 14. března z vazby, společně s členy Akce národní obrody (F. Macalík) a několika funkcionáři NOF vnikají do parlamentu, kde se chtějí ustavit jako vláda, jež se nabídne Němcům po okupaci ke spolupráci. Nakonec nevzniká vláda, nýbrž Český národní výbor, tvořený 6 představiteli Vlajky, 6 členy NOF a dvěma nezávislými – předsedou se ale nestává Gajda (pro jeho dřívější protiněmecké výpadu k němu má averzi Hitler), nýbrž zástupce Vlajky S. Sousedík.

Gajda se ale nakonec předsedou Českého národního výboru stává, a to 16. března (Sousedík se stává místopředsedou) – jeho kariéra je ale již u konce, okupační orgány se na příkaz Hitlera orientují na kruhy kolem E. Háchy, Gajdův výbor je ignorován. Když je pak 19. března budova parlamentu uzavřena, zapojuje se Gajda do Národního souročenství, kde má hlavní slovo Hácha.

V roce 1945, po skončení druhé světové války je Gajda zatčen a v roce 1946 pak odsouzen ke dvěma rokům vězení – 15. dubna roku 1948 pak Radola Gajda umírá.“²

Naopak se vyskytují i snahy hlásit se k co nejvíce destruktivním historickým ultrapravicovým ideologiím (za účelem vyvolání strachu, ze snahy vyprovokovat apod.). To se týká především neonacistů v ČR, kteří své „kořeny“ nacházejí v německém nacionálním socialismu a henleinovském hnutí, i když tento přístup má pro Čechy velmi problematickou reálnou historickou oporu.

Pojednání o vývoji ultrapravice v Evropě jsem se rozhodl pro lepší přehlednost rozčlenit podle druhu ideových východisek a proudů a nastítnit její historii v evropských zemích.

Fašismus

„Z hlediska historie představoval fašismus nacionalistické, autoritářské a neliberální hnutí, které se zformovalo v rozkolísané době po první světové válce v Itálii pod vedením Benita Mussoliniho. Uvedený název si tato politická síla zvolila sama. Fašismus ve skutečnosti nikdy neměl propracovanou či logicky ucelenou ideologii. Z velké části mu chyběla myšlenková preciznost, díky níž se komunismu dařilo ještě dlouho po zániku fašismu. Fašistické hnutí se dostalo v Itálii k moci roku 1923 a setrvalo u vlády až do roku 1944, kdy bylo svrženo.“³

Fašismus oslovoval lidi tím, že hrál na jejich emoce, jejich rozmrzelost, zlobu

² Životopisy on-line- osobnost, celebrity [online]. 2008, poslední revize 28. 4. 2010 [cit. 28. dubna 2010]. Dostupné na <http://zivotopisyonline.cz/radola-gajda-1421892-1541948-fasisticky-politik-mezivalecneho-obdobi-v-csr/>.

³ Další zamyšlení viz M. KITCHEN, *Fascism*, Londýn, 1976; Z. STERNHELL, „Fascist ideology“, v: W. LAQUEUR (ed.), *Fascism: A Reader's Guide*, Londýn 1975, s. 325-406.

a frustraci, které v neuspořádané době po první světové válce prostupovaly mnohé oblasti života. Totéž platí o vzestupu všech tří hlavních typů fašismu v meziválečné Evropě v Itálii, Německu a Španělsku. Období po roce 1919 se ve všech třech státech vyznačovalo všeobecným sociálním neklidem, celkovým rozčarováním z politického zřízení a v případě Německa i Itálie bolestným zklamáním z územních ztrát a válečného plenění. „Fašismus v Itálii sliboval sjednotit všechny části a třídy italské společnosti do jedné národní síly. V průběhu svého politického vzestupu na počátku dvacátých let 20. století nacházel podporu u vojenských a středostavovských skupin, znepokojených rozmachem socialismu, společenským rozvratem a hospodářskými potížemi první poloviny dvacátých let. Fašistické hnutí se v jádru zakládalo na nacionalismu. Mussolini se snažil v celém státě nejen šířit nacionalismus, a budovat tak jednotný (jazykově, nábožensky i historicky) národ, ale pustil se i do asimilace a často diskriminace dalších národnostních skupin v zemi. Zřetelně se to projevilo v jeho počínání v Alto Adige (Jižním Tyrolsku).“⁴ Tento klasický fašismus se mimoto vyznačoval hlubokými antipatiemi vůči komunismu a parlamentní politice. Kladl značný důraz na nutnost silného vedení a prosazoval stát jedné strany. Fašistický režim oslavoval násilí a prostřednictvím výbojů v severní Africe usiloval o znovunastolení nové „říše římské“. Úspěch fašismu v několika evropských státech v meziválečném období je třeba chápat v daném časovém rámci.

„Při zkoumání fašismu nelze rozhodně pominout ostatní politické síly té doby. Levicové strany (zejména komunisté) v Itálii i v Německu neváhaly fašismus odsoudit jako plod dokonávajícího politického kapitalistického řádu. Fašismus byl vysvětlován jako poslední stadium třídního boje mezi dělnickým hnutím a monopolním kapitalismem. Příslušná literatura vznikající od počátku dvacátých let dále z velké části razila názor, že monopolní kapitalismus záměrně podporuje fašismus, aby ochránil své vlastní postavení. Teorie pojednávající o fašismu většinou rozebírají antifašismus a způsoby, jak ho porazit. Smith fašismem rozumí militaristické hnutí poslušnosti vůči státu a uctívání Vůdce, nesené kultem násilí pro násilí a etikou brutality. To je užitečná definice, protože pojem fašismus je dnes široce užíván (zvláště levou částí politického spektra) k označení „obdobných“ politických a nacionalistických národnostních hnutí v Evropě (a zejména v bývalé Jugoslávii) i jinde ve světě. Ačkoli lze často vidět jasné paralely, nelze přehlédnout ani nápadné rozdíly. Většina autorů neomezuje užívání

⁴ ALCOCK, A. E.: *The History of the South Tirol Question*, London, 1970, s. 78.

výrazu *fašismus* pouze na případ Itálie; ale rozšiřuje ho i na německý nacionální socialismus, který pokládá za variantu italského modelu.“⁵

Nacionální socialismus

„Nacionální socialismus se objevil ve dvacátých letech 20. století jako svébytná německá podoba fašismu. Příčiny nacionálního socialismu je nutné spatřovat v následcích vojenské porážky v roce 1918, územních ztrátách, hospodářských obtížích první poloviny dvacátých let a neschopnosti nové výmarské republiky získat důvěru voličů a zajistit právo a pořádek. Třebaže nacionální socialismus sdílel mnohé z postojů fašismu ve vztahu ke komunismu, parlamentní vládě a nacionalismu, jeho vyprofilovanější odrůda spočívala v silném šíření rasismu a antisemitismu. To vedlo autory v šedesátých letech 20. století k přehodnocení názoru na jednodušnost fašismu a k tvrzení, že se „fašistická“ hnutí různila ideologicky i geograficky. Nacisté také bezvýhradně prosazovali kolonizaci venkova (*Lebensraum*) na dobytých územích, jejichž obyvatelstvo mělo být buď zotročeno, nebo vyhlazeno. Zatímco italský fašismus upřednostňoval jazykovou asimilaci, nacismus pokládal asimilaci za výsadu a počítal jí pouze určité rasové menšiny (kupříkladu Francouze).“⁶

Asimilaci s nižšími rasovými skupinami stát zákonem zakazoval a volil politiku zaměřenou nejprve na nucené vysídlení a následně na vyhlazení. Nacionální socialismus se stále více váže a spojuje s úlohou a osobností jeho vůdce Adolfa Hitlera.

Pravicový radikalismus a pravicový extremismus

Pojmenování pravicový extremismus se ve většině současných případových studií jednotlivých zemí uplatňuje na všechny obdobné strany na pravém konci politického spektra a vytěsnilo termín radikalismus, kterým autoři ve Francii v padesátých a šedesátých letech 20. století označovali síly typu *Nationaldemokratische Partei Deutschlands* v západní Německu a *Union de Défense des Commerçants et Artisans* (neboli poujadisté) ve Francii. Výraz radikalismus v sobě nese tak negativní konotace, že většina krajně pravicových stran, například republikáni, toto označení odmítá. Problém spojený se snahami přiřknout těm kterým stranám pojmenování

⁵ MCGOWAN, L., Radikální pravice v Německu od roku 1870 po současnost, Praha, Prostor, 2004, s. 287.

⁶ HIDDEN, J., Republican and Fascist Germany: Ideas and Variations in the History of the Weimar Republic, Londýn, Longman, 1996, s. 115.

„radikální“ či extremistická síla dlouhodobě trápí autory i oficiální orgány. Německý *Bundesamt für Verfassungsschutz* (Spolkový úřad na ochranu ústavy) ve svých výročních zprávách v roce 1974 změnil oficiální definici takového hnutí a termín radikalismus nahradil výrazem extremismus: „*Termín extremistický bere v úvahu skutečnost, že politické aktivity či organizace nejsou nutně v nepřátelském vztahu k ústavě jen proto, že jsou v obecném jazykovém úzu „radikální“ ... Extremistické a tedy protiústavní jsou v právním smyslu pouze tehdy, jsou-li namířeny proti další existenci naší liberální a zákonné ústavy.*“⁷

„*Definiční podstata pravicového extremismu byla dále zpřesněna, aby se vztahovala i na ty extremisty, kteří usilují o totalitární nebo alespoň autoritářský stát, odmítají zastupitelskou parlamentní demokracii, vycházejí z typu nacionalismu, jenž zásadně omezuje občanské svobody jednotlivce a obrací se proti porozumění mezi národy stejně jako rasismus. Krátce řečeno, termín radikální už není pokládán za výraz skutečně vyjadřující podstatu a cíle krajní pravice. Konotace pojmu radikální dodávají pravici zdání, že působí v rámci demokratického konsenzu. Výraz extremismus oproti tomu navozuje představu skupiny stojící na samém okraji politického spektra, a tedy mající cíle, které se pohybují na hranici či za hranicí rozporu s ústavním řádem. Tato změna v pojmosloví se odrazila i ve většině prací o krajní pravici v němčině, kde byl radikalismus nahrazen extremismem.*“⁸

1. 2 Krajně pravicové proudy - reakční populismus, neonacismus, neofašismus

Reakční populismus

“*Pravicový populismus se objevuje v Evropě od sedmdesátých let 20. století, přičemž první strany tohoto typu byly spojeny zejména s ekonomickým liberalismem a odporem vůči vysokému zdanění. Tato první generace populistických stran však byla záhy nahrazena novým typem populismu, který se zaměřoval více na nacionalismus a kritiku imigrační politiku. Populismus se zaměřuje na lidské emoce, zejména strach (z imigrantů, narkomanů, homosexuálů, komunistů, islámu atd.) a z něj vyplývající touhu po pořádku, který slibuje dosáhnout razantně a silou. Silová řešení jsou pro*

⁷ *Strana demokratického socialismu* [online]. 2005, poslední revize 21. 4. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na : http://www.sds.cz/view.php?cisloclanku=2005010801#_edn19.

⁸ MCGOWAN, L., *Radikální pravice v Německu od roku 1870 po současnost*, Praha, Prostor, 2004, s. 265.

populismus typická. Jádrem pravicového populismu tvoří obvykle odpor vůči imigraci, antikomunismus a požadavek po kulturní a ekonomické soběstačnosti. V pravicově-populistických stranách se koncentrují lidé, kteří mají zájem o reálnou politickou činnost a vystupují v evropském prostředí obvykle u těch skupin z krajní pravice, které mají snahu etablovat se na politické scéně a vystupovat na veřejnosti co možná nejpříjemněji. Pravicově-populistické strany balancují na hraně legálnosti, což jim přináší zájem médií, a tím pádem i potencionálních voličů, ale na druhé straně s sebou nese nebezpečí označení za politické extremisty, kterému se populisté vyhýbají. Proto se populisté obvykle straní otevřeného rasismu, poukazují spíše na kulturní odlišnosti označující se za nacionalisty a neofašismus a neonacismus veřejně odsuzují, byť s protagonisty těchto skupin mohou nevěřejně spolupracovat.“⁹

V českém prostředí je klasickým příkladem tohoto typu stran Národní strana, v minulosti by bylo možné sem počítat například Republikánskou stranu. Postupy, typické pro populismus však můžeme nalézt často i u jiných skupin krajní pravice.

Neofašismus

V mnoha ohledech panuje v používání tohoto termínu nejistota, neboť je často používán velmi volně. Někteří politologové používají termín „neofašismus“ obecně pro označení všech ultrapravicových skupin, včetně neonacistů. Situaci komplikuje i fakt, že část příznivců krajní pravice tyto nuance vůbec nerozlišuje a podílí se na aktivitách neofašistických, neonacistických i populistických. Navíc se řada aktivit všech zmíněných směrů překrývá, stejně jako se překrývají postupy, původně typické pouze pro jeden směr.

„Politicky se jedná o ideologii vycházející ze tří hlavních prvků – nacionalismu, adorace silného (až totalitního) státu a odmítání rovnostářství a plurality ve všech podobách. V neofašistické praxi se z nacionalismu stává rasismus, z touhy po silném státu snaha omezit občanská práva a z odmítání plurality nenávisť k liberalismu i demokracii. Etablované politické strany podle neofašistů nereprezentují skutečnou vůli národa a jeho občanů, neboť jsou ve vleku nadnárodních ekonomických gigantů, kteří jim diktují své podmínky. Fašistický model společnosti oproti tomu vychází z principu korporativismu, neboli stavovství, který by měl státu zajistit širokou a zcela jednotnou

⁹ CHARVÁT, J., *Analýza současného pravicového extremismu*, Politologická revue č.2, 2004.

základnu občanů zbavených rozkladného vlivu politických stran jejich organizací v profesních komorách (stavech).

Nacionalismus bývá u neofašistů chápán exkluzivně a obvykle i expanzivně a definuje se zejména v opozici vůči ostatním národům. Logicky z něj tedy vyrůstá rasismus. Hlavním cílem neofašistů je silný, zdravý a nezávislý národ a stát. Proto neofašisté ostře vystupují jak proti nadnárodním organizacím (politického i ekonomického charakteru), tak i proti imigraci, zejména ze zemí třetího světa. Jejich rétorika má výrazně xenofobní a rasistický charakter, ale například antisemitismus, ač přítomný, nemusí být výrazněji akcentován.“¹⁰

V českém prostředí patří dlouhodobě mezi fašizující subjekty zejména Vlastenecká fronta a do značné míry lze do této kategorie zařadit i Národní korporativismus.

Neonacismus

Hovoříme-li o politické koncepci neonacismu, je nutné znovu připomenout jedno: existuje jistá, nikoli nevýznamná, část neonacistů, pro které tento termín nic neznamená, kteří v takovýchto termínech vůbec neuvažují a jejichž příklon k neonacismu se mnohem spíše definuje na základě jejich subkulturní příslušnosti než politického názoru. Ideologie neonacismu se podobá neofašistické. Odmítání plurality, odpor k demokracii spolu s voláním po společnosti spravované na vůdcovském principu se shodně objevují u neonacismu i neofašismu. Odlišné je ale chápání nacionalismu a postavení státu. Neonacisté nekladou hlavní důraz na národ ani na stát, ale na rasu. Nejsou tedy nacionalisty v tom smyslu, v jakém se toto slovo obvykle chápe. Má to jeden významný důsledek - zatímco český fašista bude jen obtížně hledat společnou řeč s fašistou polským nebo německým, pro neonacisty národní hranice neplatí.

„Stejně jako neofašisté hlásají i neonacisté odpor k imigrantům, požadují trest smrti pro drogové dealery a homosexualitu pokládají za zvrácenost, kterou je třeba trestat. Obdobně požadují i tvrdý postup proti komunistům, i když v neonacistickém

¹⁰ *Evropské město* [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na: http://www.evropskemesto.cz/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=404.

pojetí bývá termín „komunista“ definován velmi pružně. Asi stejně pružně jako termín „Žid“ nebo „zednář“.

Na rozdíl od neofašistů se ale neonacisté nerozpakují sahat i k násilí vůči těm, které označují za své nepřátele. Neonacisté obvykle nevytvářejí politické strany, i když lze vypočítat inklinaci některých představitelů neofašistických stran k této ideologii. Běžnější jsou pro ně subkulturně- politické skupiny z nichž nejvýznamnější jsou zejména skupiny Blood and Honour a Hammer Skinheads s mezinárodním dosahem. V českém prostředí patří mezi tyto skupiny zejména neregistrovaná organizace Národní odpor. ¹¹

Na tomto místě je vhodné ještě přesněji vymezit rozdíl mezi pojmy extremist a radikál.

Extremismus je politology nejčastěji vymezován jako „antiteze“ demokracie s tím, že je doprovázen extrémními postoji a vyhraněným veřejným jednáním včetně organizované činnosti probíhající v rámci krajních politických subjektů. Definujeme-li extremismus jako „antitezi“ vůči demokratickému řádu měli bychom zároveň vymezit co je obsahem tohoto řádu. Jinými slovy říci co nutně tvoří obsah demokratického ústavního státu a co je potřebné chránit. Podle politologů k nepostradatelným principům demokratického řádu patří:

1. *moderní pojetí lidských práv.*
2. *suverenita moci lidu.*
3. *dělbá státní moci (zákonná, výkonná a soudní).*
4. *odpovědnost a kontrolovatelnost vlády.*
5. *legálnost a transparentnost státní správy.*
6. *nezávislost soudnictví.*
7. *pluralita stran ve společnosti a jejich svobodná konkurence ve vztahu ke státní moci.*
8. *svobodné a legální působení opozice.*

A právě pojetí opozice je důležité pro odlišení politického extremismu od politického radikalismu. Při troše zjednodušení se dá totiž konstatovat, že extrémní

¹¹ CHARVÁT, J., *Současný politický extremismus a radikalismus*, Praha, Portál, 2007, s. 118-120.

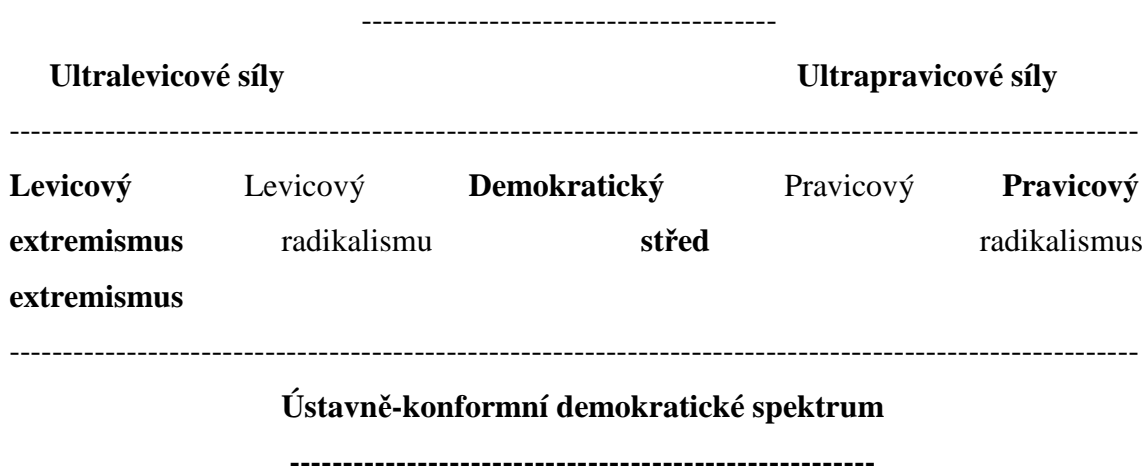
*opozice je fundamentální a antisystémová. Jde ji nejenom o změnu stávající vlády, ale především o změnu pravidel politické hry, tj. usiluje nahradit stávající politický systém jiným. K tomuto účelu využívá všechny dostupné legální i nelegální prostředky a neváhá použít i násilí. Na druhé straně **radikální opozice** usiluje o změnu vlády v rámci daného politického systému a za tímto účelem používá všechny dostupné legální prostředky, ale i ty, jež se nachází na samém okraji ústavního rámce.*

Radikalismus je však v politice užíván v širokém kontextu a nemusí být vždy ztotožňován pouze s opozicí působící na pravo-levé ose. Vždyť za radikální může být označena jakákoli strana (i vládní), která hlásá či uskutečňuje zásadní, nekompromisní řešení dílčích problémů (např. zestátnění nebo privatizaci určitého odvětví, zavedení bezplatného nebo placeného školství a zdravotnictví, zásadní změnu daňového systému apod.). Přívlastek „radikální“ nemá v politice pejorativní podtext a označuje i různorodá hnutí, která mohou být radikální buď svým cílem nebo svými prostředky. Z toho vyplývá, že pojem radikalismus je v politice užíván velmi široce a jeho obsah se mění podle historických a politických okolností v nichž se radikálové nacházejí a jež hodlají zásadním způsobem měnit.

Politický radikalismus lze potom vymezit jako abstraktní prostor, v jehož rámci jsou na základě výrazné nespokojenosti s pluralitním uspořádáním a mírou zabezpečení práv, svobod či povinností pro jednotlivé části společnosti zastávány postoje a názory, které jsou velmi kritické k formě demokratického uspořádání. Nedochozí však k paušálnímu zavržení demokracie a jejích základních principů a hodnot, ale v dílčích aspektech jsou tyto principy a hodnoty zpochybňovány. Při prosazování radikálních cílů jsou využívány nestandardně populistické a akční metody politické práce, jsou však respektovány základní demokratické mechanismy výkonu moci a monopol státu na použití fyzického násilí. Politický radikál se sice vzdaluje centrálnímu prostoru v němž působí demokratické politické síly, ale nedosáhl hranice extremismu. Některé stanovené radikální cíle a jejich prosazování mohou za určitých okolností přispět k posílení stávajícího demokratického systému, ale na druhé straně ho mohou i výrazně destabilizovat.

Na základě této rozporuplnosti, slouží pojem radikalismus některým politologům, jako šedá „zóna“ přechodu mezi demokratickým a extremistickým

politickým spektrem. Jinak řečeno radikalismus je potom označován jako „mezistupeň“ mezi extremismem a demokracií. Nutno dodat, že hranice mezi radikalismem a demokracií na straně jedné a mezi radikalismem a extremismem na straně druhé jsou však v zásadě nejednoznačné a „propustné“. Problematické „určení hranice“ mezi extremismem a radikalismem můžeme pro naše účely vyřešit, tak, že tyto pojmy budeme vnímat jako celek. A rozlišíme pouze „ultralevici“ a „ultrapravici“. Složitost těchto vazeb je možné zjednodušit následujícím schématem:“¹²

1. 3 Formování krajně pravicových stran po roce 1989

Česká krajní pravice po roce 1989

„První náznaky formování české krajní pravice spadají do poloviny osmdesátých let 20. století, kdy se na našem území začali objevovat první skinheads, kteří dodnes tvoří hlavní rezervoár sil pro krajní pravici v České republice.

Nelze ovšem zapomínat na fakt, že pojem skinhead není synonymem pro slova fašista nebo nacista. Skinheadské hnutí vzniklo v šedesátých letech jako nepolitické a teprve později se rozdělilo na několik částí, z nichž některé jsou ovlivněny rasismem, avšak jiné nikoli. Významným momentem pro rozvoj tohoto hnutí se stal rok 1988, kdy v Praze vznikla kapela Orlík, do jejíhož čela se po několika personálních změnách postavili populární herci David Matásek a Daniel Landa. Skutečný boom však zažila vznikající krajní pravice až po roce 1989 a uvolnění politické situace. Vývoj uvnitř české krajní pravice neprobíhal lineárně a lze ho tedy rozdělit do několika časových

¹² MAREŠ, M., *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*, Brno: Barrister&Principal, 2003, s. 26-33.

období.“¹³

1989–1993: Formování

Pád komunismu s sebou přinesl z pohledu formování krajně pravicového křídla dva významné momenty. V první řadě šlo o masivní celospolečenské odmítnutí komunismu, které se často měnilo v odmítání a odsuzování politické levice jako takové. Za druhé byla doba po převratu v roce 1989 ovlivněná obavami ze sociálních změn a porevolučním zmatkem. První faktor přispěl k etablování antikomunismu (včetně jeho agresivních forem) v české polistopadové společnosti, ten druhý pak významně nahrával volání po vládě pevné ruky. Společenské ovzduší těsně po revoluci v roce 1989 tak obsahovalo celou řadu atributů typických právě pro krajně pravicové postoje.

V této době se začalo velmi rychle utvářet skinheadské hnutí ovlivněné zejména situací v sousedním Německu (kde převažovalo rasistické křídlo) a orientované téměř výhradně na mládež, zatímco na druhé straně se o něco pomaleji vytvářely organizační struktury politických uskupení, které usilovaly o společenské uznání a etablování uvnitř politického systému.

Na konci tohoto období tak existovala v české Republice na jedné straně oficiální politická strana (SPR-RSČ), registrované sdružení Vlastenecká fronta (VF) a pobočka mezinárodní sítě neonacistické organizace Hamer Skinheads.

¹³ CHARVÁT, J., *Současný politický extremismus a radikalismus*, Praha, Portál, 2007, s. 120-121.

II. Současnost a budoucnost krajní pravice v ČR

2. 1 Krajně pravicové strany a organizace v ČR

1994–1998: Politika versus Subkultura

„Do období po roce 1993 vstupovala česká krajní pravice již v zásadě zformovaná do podoby jednoho politického uskupení pravicově-populistického charakteru (SPR-RSČ), několika registrovaných skupin oscilujících mezi konzervativním nacionalismem (Vlastenecká liga) a neofašismem (Vlastenecká fronta) a tříseti neonacistických skupin, z nichž výrazně vyčnívalo uskupení Bohemia Hamer Skinheads (BHS).

Zatímco na počátku 90. let skinheads běžně SPR-RSČ podporovaly, později došlo k rozkolu a významná část neonacistů se od republikánů odvrátila. Důvodem bylo zejména tehdejší odmítání oficiální politické aktivity jako takové ze strany neonacistických aktivistů.

V této době došlo k rozvoji neonacistické části hnutí skinheads. Ideologická výbava se díky kontaktům do ciziny většinově posunula do neonacistické polohy, přičemž se neonacistické aktivity soustřeďovaly především do dvou hlavních oblastí. V první řadě šlo o pořádání koncertů skinheadských kapel, druhou aktivitou typickou pro neonacisty bylo pouliční násilí, zaměřené zejména proti Romům a alternativní mládeži.

Poté, co čeští neonacisté spáchali několik rasově motivovaných vražd, začalo od poloviny devadesátých let docházet ke změně přístupu státních orgánů, kterou akcelerovala zejména vražda súdánského studenta Hassana Abdelradiho v roce 1997, po které policie začala proti neonacistům postupovat tvrději. Řada neonacistických aktivistů se ocitla za mřížemi a BHS se dostalo pod drobnohled policie, médií i lidskoprávních aktivistů.“¹⁴

Mezi lety 1995-1996 tak BHS de facto zanikla. Na její místo ale rychle nastoupila nová generace neonacistů, která se pokusila založit v roce 1996 na našem

¹⁴ *Evropské město* [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na: http://www.evropskemesto.cz/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=404.

území další pobočku mezinárodní neonacistické organizace Blood and Honour (BaH) původem z Británie. Podle ministerstva vnitra ČR se aktivisté BaH dokonce pokusili konstruovat českou buňku britské teroristické organizace Combat-18, tuto skutečnost se však nikdy nepodařilo doložit.

Pražská část organizace se podle vzoru německých skupin Nationaler Widerstand v průběhu roku 1999 pozvolna transformovala do nového uskupení nazvaného Národní odpor.

Aktivisté NO, se pokusili několikrát založit vlastní registrované občanské sdružení s ambicemi stát se politickou stranou Junge Nationaldemokraten (podle vzoru německé mládežnické organizace přidružené ke krajně pravicové NPD), avšak nebyli úspěšní. Jednalo se ale o významnou změnu, která signalizovala nástup nové generace neonacistů a odklon od původní linie striktního odmítání oficiální politiky. Významným se tento fakt stal zejména po volebním propadu SPR-RSČ v roce 1998.

1999–2001: Pokus o legalizaci

„Do nového tisíciletí vstupovala krajní pravice bez svého dosavadního hlavního představitele a jediného parlamentního zástupce SPR-RSČ. Tato situace stimulovala ostatní krajně pravicové subjekty k aktivitě, která směřovala k obsazení „uprázdněných“ parlamentních křesel.

Mezi lety 1999-2000 nově vzniklá registrovaná organizace Národní Aliance (NA) podnítila integrační proces na neonacistické scéně. Po negativních zkušenostech s pokusy o založení vlastní strany se nakonec zástupci Národní aliance dohodli na společném postupu s Vlasteneckou republikánskou stranou (VRS), stranou vzniklou roku 1996 odštěpením od SPR-RSČ . Na sjezdu VRS 3. 3. 2001 strana přijala řadu nových členů z okruhu aktivistů Národního odporu a zejména Národní aliance, čímž došlo k její faktické kolonizaci. Nová strana dostala jméno Národně sociální blok. Strana se profilovala jako nacionalistická, ale s výrazným akcentem na sociální tematiku a s programem anti-imigračním a anti-integračním.

Problémovým tématům, zejména antisemitismu, se strana pečlivě vyhýbala. Protože zůstala po celou dobu své existence úzce svázaná s neonacistickým

prostředím, nepodařilo se jí nikdy oslovit běžné voliče, ale ani již etablované pravicové politické subjekty. Velmi brzy se také objevily vnitřní rozpory, takže i když strana deklarovala vůli jít do voleb v roce 2002, ještě v průběhu roku 2001 se fakticky rozpadla a v současné době nevyvíjí žádnou činnost.“¹⁵

2002–2005: Subkultura versus politika

„Po rozpadu Národně sociálního bloku, došlo na neonacistické scéně k viditelné regresi a většina bývalých aktivistů NSB se přesunula do Národního Odporu. Přestože se zdálo, že Národní odpor vyšel z procesu integrace krajní pravice jako jediný posílený subjekt, od roku 2002 se zmítal ve vnitřních sporech a do roku 2005 kromě pořádání koncertů v podstatě nevyvíjel žádnou významnější činnost. V reakci na tuto neutěšenou situaci se pokusili někteří čeští neonacisté importovat nový trend německé krajní pravice, tzv. autonomní nacionalismus, který měl neonacistické hnutí modernizovat. Zatímco neonacisté se začali z politiky stahovat, na jejich místo nastoupily oficiálně registrované skupiny navazující spíše na konzervativní nacionalismus a využívající populistické metody.

V tomto období vznikla celá řada menších krajně pravicových subjektů. Nejstarším byla Národní strana (NS), jejíž vznik vzhledem k procedurálním problémům probíhal od roku 2000 do roku 2002. Strana se zaměřila na agresivní nacionalisticko-populistickou propagandu, ale distancovala se od neonacismu. V roce 2002 byla založeno také Národní sjednocení (NSJ), reprezentující fundamentálně katolický proud české krajní pravice.“¹⁶

Okolo bývalých vedoucích představitelů Republikánské mládeže vznikla v roce 2003 Dělnická strana, která se profiluje jako strana „obyčejných lidí“ a zaměřuje se i na sociální otázky, avšak významné místo v její propagandě hraje rasismus.

2005–současnost: Nový začátek

Před volbami v roce 2006 zahájila Národní strana vyjednávání s ostatními

¹⁵ *Nezvaní hosté* [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na: http://www.mpsv.cz/files/clanky/7963/Ne_zvani_hoste_web.pdf.

¹⁶ *Evropské město* [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na: http://www.evropskemesto.cz/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=404.

oficiálními subjekty krajní pravice. Výsledkem byla dohoda o vzniku koalice nazvané Národní pětka složené z Národní strany, Dělnické strany, Národního sjednocení, Republikánů Miroslava Sládka a Českého hnutí za národní jednotu. Uvnitř koalice však došlo ještě před volbami k rozepřím mezi Národní stranou a Dělnickou stranou a Národním sjednocením. Obě strany nakonec Národní síly opustily a založily konkurenční koalici nazvanou podle polské vládní strany Právo a Spravedlnost (PaS). Ve volbách však obě uskupení propadla (Národní strana získala 0,17%, Právo a Spravedlnost 0,23%).

Národní sjednocení a Dělnická strana zahájily následně spolupráci s dalšími subjekty krajní pravice, zejména s Vlasteneckou Frontou a novým uskupením Národní korporativismus (NK). Tato skupina vychází z neonacistického prostředí, avšak snaží se vystupovat jako nacionalistická organizace. Spolupracovala jak s Dělnickou stranou, tak i s Národním odporem a zejména v letech 2006 a 2007 zorganizovala řadu veřejných vystoupení po celých Čechách.

Počátkem roku 2008 ukončil NK svou činnost a doporučil svým členům, aby přešli buď do Dělnické strany, nebo ke skupinám autonomních nacionalistů. Zároveň se členy DS stala i řada aktivistů Národního odporu. Došlo tak k opětovnému propojení neonacistické scény s politickou stranou.

2.2 Rozbor příznivců a sympatizantů krajní pravice v ČR

„Příslušníci neonacistických skupin se pravidelně věnují četbě nacistických tiskovin, navštěvují ideologické schůzky, rasistické koncerty a politické demonstrace.

Neonacisté jsou přesvědčeni o „biologické nadřazenosti“ bílého nebo „árijského“ etnika. Lidstvo dělí do pomyslného řebříčku ras, na jehož vrcholu stojí Germáni jako „tvůrci kultury“, na opačném konci jsou podle neonacistů Židé, kteří kulturu údajně ničí. Českým neonacistům nevadí, že podle rasistických teorií převzatých z nacistického Německa jsou i Slované chápáni jako „podřadná a služebná rasa“. Při častých útocích na Romy zase opomíjejí fakt, že Romové podle jejich vlastních teorií patří k indoevropské - „árijské“ rase.

Největším prohřeškem je pro neonacisty míšení ras. Protože každá společnost je

do značné míry multikulturní – složená z příslušníků různých etnických nebo jinak vymezených skupin, je pro neonacisty i současný společenský stav nepřijatelný. Proto chtějí v krajní situaci vyvolat „svatou rasovou válku“ nebo „bílou revoluci“, aby násilím zajistili vládu „bílé rasy“. V umírněné podobě představují společnosti řadu přijatelnějších řešení, kterým je však společný biologický darwinismus, rasismus a xenofobie.

Rasová nenávist se obvykle spojuje s xenofobií zaměřenou vůči všem, kteří se nějak liší. Xenofobie většinou nalézá svůj výraz v agresi vůči konkrétnímu etniku - v Čechách především vůči Romům. Po vzoru německých nacistů obražejí příznivci krajní pravice svoji iracionální nenávist vůči Židům. Velmi rozšířená je paranoidní představa o celosvětovém židovském spiknutí, které má za cíl ovládnout svět a zničit árijskou kulturu. Proto jsou neonacisté posedlí „odhalováním židovských piklů“ a většinu světového dění vysvětlují právě pomocí „teorie židozednářského spiknutí“. Projevem tohoto spiknutí je podle neonacistů také tzv. osvětimská lež – Židé si údajně vymysleli celý holocaust, plynové komory a masové vraždy, aby mohli vydírat Německo a světovou veřejnost.

Popírání holocaustu je vždy motivováno iracionálním antisemitismem a skrytým či otevřeným rasismem, ale neonacisté se jej snaží prezentovat jako „seriózní historický výzkum“.

Ultrapravicové organizace si vedou seznamy „Židů a jejich přísluhovačů“ a je příznačné, že na těchto seznamech figurují právě osoby a organizace, které se aktivně podílejí na potírání rasismu, nacismu, xenofobie a intolerance. Na faktickém „židovském původu“ přitom příliš nesejde. „Nežádoucí“ osoby vystavují neonacisté výhrůzkám, jež se obvykle hemží vulgarismy Zcela v duchu rasismu a intolerance neonacisté odmítají přistěhovalectví, kterému kladou za vinu zhoršující se ekonomickou situaci. Jejich nenávistné výlevy vůči azylantům a cizincům, bohužel, nalézají ohlas i mezi širšími vrstvami xenofobně laděné veřejnosti. Terčem nenávisti a minimálně verbálních útoků je dále „biologický odpad“, za nějž neonacisté považují narkomany, homosexuály, duševně či tělesně handicapované. Svoji ideologii neonacisté shrnují do krátkých, lehce zapamatovatelných hesel, která pro větší utajení ještě šifrují. Nejtypičtějším heslem je „14/88“. „14“ znamená 14 slov – „We must secure the

existence of our race and future for white children“, podle českého překladu se někdy užívá termín 10 slov – „My musíme chránit existenci naší rasy a budoucnost bílých dětí“. „88“ je šifra pro nacistický pozdrav „Heil Hitler“. Příznačné je, že neonacisté - alespoň na veřejnosti – nenazývají věci pravým jménem: rasismus prezentují jako „vlastenectví“, xenofobii jako „touhu po blahu národa“, iracionální agrese vůči náhodně vybraným jedincům je „dělání pořádku“, rozdmýchávání rasové nenávisti zase nazývají „národním uvědoměním“. Tímto způsobem se jim daří oslovovat část společnosti. Neonacistická subkultura je skupina významně odlišných osob, jež pojí snaha o prosazování myšlenek nacionálního socialismu, sklony k rasismu a antisemitismu, nezřídká, kdy přichylnost k násilí, současně však také zvýšený zájem o historii, politiku a veřejné dění. Cesta k některé lokální skupině krajní pravice zpravidla vede skrze osobní, rodinné, přátelské kontakty nebo kontakty navázané ve škole. V poslední době se-pravděpodobně vlivem nových médií- posunuje hranice prvokontaktu mládeže s neonacistickým hnutím směrem k prvním rokům druhého stupně základní školy.

Považovat všechny neonacisty za sociálně nevyspělé, citově deprivované a primitivní jedince je nesprávným podceňováním této u subkulturní skupiny, které se již několik let daří zaměstnávat státní správu a policii, ve svůj prospěch úspěšně manipuluje téměř všemi médii, získává politickou podporu neneonacistické veřejnosti, je finančně svébytná a daří se jí oslovovat znovu a znovu další generace předkládáním jasných odpovědí a řešení každodenních problémů.

V rámci českého neonacistického hnutí nalezneme vedle sebe jak příznivce se základním vzděláním nebo výučním listem, tak studenty univerzit, absolventy právnických fakult i zahraničních vysokých škol. Část neonacistů je nezaměstnaná, řada z nich však úspěšně podniká a daří se jí skloubit byznys s prací pro krajní pravici. Někteří neonacisté se netají svými politickými ambicemi a snaží se vystupovat jako reálná politická opozice.¹⁷

„Stále významnější roli v neonacistickému hnutí hrají ženy. Od nevýrazných partnerek svých mužských protějšků se v posledních dvou letech mění ve skutečné

¹⁷ *CzechKid- Neonacismus* [online]. 2010, poslední revize 11. 1. 2010 [cit. 24. dubna 2010]. Dostupné na: <http://www.czechkid.cz/si1310.html>.

politické aktivistky. Představují tak další významně odlišnou kvalitativní změnu uvnitř neonacistického hnutí. S postupnou generační změnou přibývá i počet dětí narozených do rodin netajících se sympatiemi s neonacistickým hnutím a ovlivňujících tak jejich budoucí vnímání interkulturního soužití v hranicích ČR

Za přibližně dvě desetiletí veřejných aktivit rasistických a neonacistických skupin na území ČR se zde vystřídal již několik generací politických aktivistů. Zakladatelům hnutí je v současné době téměř 40 let, někteří z nich setrvávají stále aktivní, někteří podporují své mladší kolegy jiným způsobem.

Nová generace obohacuje krajní pravici jazykovými dovednostmi a IT znalostmi, představuje nezbytný personální substrát, hnací sílu a částečně i skupinu připravenou dopouštět se fyzického násilí ve prospěch myšlenek nacionálního socialismu. Nelze říci, že neonacisté „z toho vyrostou“, je možné, že část příznivců některou ze skupin krajní pravice opustí poměrně záhy, současně však existují desítky aktivistů, kteří v neonacistickém hnutí setrvávají více než 5 let a celá generace lidí, kteří spojili svůj dospělý život s ideou rasově čisté a bílé Evropy.“¹⁸

Ženy v krajní pravici: dobré matky a manželky především

Krajně pravicová uskupení jsou tradičně převážně mužskou doménou, ale přesto u nás i ve světě působí i ženské organizace s tímto radikálním ideovým zaměřením. Ženy se pochopitelně v rámci ultrapravice pohybují i mimo ženské organizace, ať už neorganizovaně nebo v rámci ostatních existujících formací.

Členky těchto ženských organizací se snaží vymezit svoji specifickou roli v rámci celého hnutí a poukazovat na hodnoty, které do něj vnášejí. Za nejdůležitější přínos je považováno mateřství a udržování tradičních rodinných hodnot, což jsou tradiční ženské domény. Existují však značné rozdíly mezi českými a zahraničními organizacemi, a to především v otázce postavení žen a jejich emancipace a dále ve vztahu k feminismu jako takovému.

Zatímco české skupiny ostře vystupují proti feminismu a popírají dokonce

¹⁸ *CzechKid- Neonacismus* [online]. 2010, poslední revize 11. 1. 2010 [cit. 24. dubna 2010]. Dostupné na: <http://www.czechkid.cz/si1310.html>.

rovnost obou pohlaví, zahraniční aktivistky, sdružené mj. v mezinárodní organizaci Women for Aryan Unity, jsou velmi emancipované a otevřeně se hlásí k feminismu.

Je zajímavé, že i v rámci české krajní pravice jsou patrné stejné rysy jako v celé společnosti: tedy negativní postoj k feminismu ve srovnání se západními zeměmi. Tento článek nabízí srovnání mezi českými krajně pravicovými ženskými skupinami a mezinárodní organizací Women for Aryan Unity a věnuje se i postavení žen v rámci českého radikálně pravicového hnutí obecně. Pro zhodnocení hlavních cílů a poslání nejdůležitějších současně působících organizací, tedy Svazu žen v Česku a mezinárodní organizace Women for Aryan Unity, je použita metoda rámcové analýzy. Ta kromě rozkrytí argumentačních schémat umožňuje rovněž zhodnocení mobilizačního potenciálu analyzovaných textů.

Metoda rámcové analýzy

„Rámcová analýza se v posledních letech používá především v rámci studia sociálních hnutí, ale bývá uplatňována i v jiných oborech. Jejím základním cílem je analyzovat texty, vytvářené jednotlivými organizacemi, z hlediska jejich mobilizačního potenciálu, tedy potenciálu k oslovení příznivců a jejich aktivního zapojení do určitých protestních aktivit. Autory této metody jsou sociologové Snow a Benford. Na rozdíl od klasického výkladu textu se zaměřuje nejen na rozbor jeho smyslu a argumentační strukturu, ale i na již zmíněnou schopnost oslovit a zmobilizovat sympatizanty hnutí, případně získat nové příznivce“¹⁹

„Rámce, neboli interpretační schémata, které jednotlivé skupiny vytvářejí, plní celkem tři klíčové funkce. Jedná se o funkci diagnostickou, prognostickou a motivační. Smyslem první funkce je upozornit na určité společenské jevy, které jsou považovány za problematické a které je proto nutné řešit. Jinými slovy musí být definován konkrétní problém. V ideálním případě je rovněž určena jeho příčina a nalezen konkrétní viník, jako např. vláda či společnost jako taková. V navazující prognostické části rámce je třeba naznačit, jak by se měl daný problém řešit. Měly by zde být nastíněny jednotlivé kroky, které je nutné podniknout. Prognostická a diagnostická funkce vedou ke vzniku tzv. mobilizačního konsensu. To znamená, že se oslovení příznivci shodnou na existenci

¹⁹ KAVKOVÁ, J. *Rámcová analýza a její využití*. Politologická revue 2(9), 2005.

určitého problému a na potřebě jej řešit. Pro jejich aktivní zapojení do konkrétních činností však rámec musí obsahovat třetí a poslední část, tedy funkci mobilizační. Jak vyplývá z názvu, jejím cílem je mobilizovat příznivce a podnítit jejich účast na nápravných aktivitách či protestech. Jedná se o jakési “volání do zbraně”. Mobilizační potenciál určitého textu souvisí s tím, jestli vytvořený rámec obsahuje všechny tři výše zmíněné funkce a do jaké míry jsou tyto funkce rozpracovány. V ideálním případě by měly být co nejkonkrétnější a logicky na sebe navazovat.

Ženy tvoří v rámci krajní pravice nepříliš početnou menšinu, což vyplývá mimo jiné ze zaměření většiny radikálních organizací na kult fyzické síly a násilí. Mnoho dívek se do hnutí dostane přes osobní kontakty s jeho členy: najdou si partnera, který je zapojen do hnutí, a spolu s ním se i ony potom stanou jeho součástí. Mnohé ženy přitahuje image skinheadů jakožto ostrých hochů. Tento jev vede k tomu, že ženy jsou často v krajní pravici vnímány především jako okrasa či sexuální symbol a tímto způsobem bývají i zobrazovány. Zde je však na místě poznamenat, že takovéto zobrazení žen je samozřejmou součástí běžných médií a krajní pravice tak v tomto ohledu není nijak výjimečná.“²⁰

Například organizace Brux Radical Boys z Mostu má na svých webových stránkách galerii svých příznicek s názvem Sladké dívčiny, která obsahuje fotografie dívek, většinou ve spodním prádle nebo i zcela nahých, a u každé z nich je i hodnocení od jedné (Ou shit) do pěti hvězdiček (10 bludišťáků). Mnohým dívkám z této “galerie” je čtrnáct let a méně...

Rovněž brněnská organizace krajně pravicových hooligans Johnny Kentus Gang na svém webu pravidelně zobrazuje obnažené dívky. Vydává měsíční časopis Eagle, ve kterém je vždy i snímek “dívky Eaglu”, která je vyfotografována s obnaženým poprsím, na hlavě má kuklu v barvách klubu a kolem pasu jeho šálu. Zajímavá je zde zjevná inspirace deníkem Blesk. Podle komentáře webového redaktora organizace jsou tyto snímky nejsledovanější rubrikou webových stránek.

Další převažující postoj k ženám vychází z tradičních konzervativních názorů

²⁰ SNOW, D.A. - Benford, R.D., *Ideology, Frame Resonance and Participant Mobilisation*. International Social Movement Research č. 1, 1988.

krajní pravice na společenskou roli žen. Jejich hlavním úkolem je proto podpora mužů, udržování tradiční rodiny a rození bílých dětí. Často jsou zdůrazňovány biologické a psychické rozdíly mezi oběma pohlavími s poukazem na to, že ženy by se neměly snažit vyrovnat mužům. Ve výzvě bílým ženám, vydané militantní organizací Hammer Skinheads se píše: “Každý sex je jiný, je to podle našich vlastností... Normálně inteligentní žena přece ví, kdo má s ní být, aby byla v bezpečí, v její vlastní mysli ví, že mezi mužem a ženou jsou rozdíly, ať už v psychice či mentalitě, že se liší a proto spolu nemůžou soupeřit.”²¹ Pokud by se ženy snažily mužům rovnat, např. i profesně, mohlo by je to donutit k odložení nebo dokonce úplnému odmítnutí mateřských povinností. Rození potomstva je přitom “přírodní zázrak vysokého řádu” a ženy by se proto neměly vzdávat tohoto “podivuhodného nadání přírody” Součástí konzervativního vymezení role žen je rovněž odpor vůči lesbičkám a potratům, které jsou chápány jako jevy ohrožující přežití bílé rasy. Interrupce jsou často přirovnávány ke genocidě; byl jim věnován například článek “Potraty” v neonacistickém časopise Poslední generace. „Interrupce jsou zde označeny za projev “nemocného nebo zanikajícího národa”. Jedná se o “vraždění dětí”, které nelze pojmenovat jinak než “prachsprostá genocida”. Kromě interrupcí bývá kritizována i antikoncepce jako taková, případně její neblahé vedlejší účinky; viz článek “Causa pod lupou - hormonální antikoncepce”.“²² Na stránkách neonacistické organizace Národní odpor se objevil článek odsuzující užívání morning after pilulek pod názvem “Pilulka zabiják mříí na český trh”

„Některé organizace, například některé sekce Hammer Skinheads, umožňují členství pouze mužům, jiné naopak úzce spolupracují s ženskými organizacemi a jsou otevřené i ženám.“²³ Vztah k ženám prošel vývojem od původního pohrdání k cílené snaze získat mladé dívky pro hnutí. Součástí této snahy bylo vytvoření adekvátního politického programu, který by ženy oslovil (Blažek 27/10/04).

Ženské krajně pravicové organizace

Árijské sestry

„První doloženou ženskou krajně pravicovou skupinou u nás byla organizace Árijské sestry, kterou založila roku 1996 brněnská národně-socialistická aktivistka

²¹ ZIN FREYA, 1994-95, č.1 a 2, Brno.

²² *Potraty, Poslední generace* [online]. č.1/2003., 06/04/05, Dostupné na : <http://www.nsec/88.org>.

²³ MAREŠ, M., *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*, Brno:Barrister&Principal, 2003, s. 480.

Petra Korcová). Organizace měla za cíl sdružovat “hrdé árijské dívky” a zvyšovat jejich povědomí o nutnosti udržovat bílou rasu. Začala vydávat zín , kterého podle dostupných informací ale vyšla jen asi tři čísla. Rovněž není zcela jasné, zda Árijské sestry byly členskou sekcí mezinárodní organizace Women for Aryan Unity (WAU), což bylo původním cílem zakladatelky skupiny. Podle Mareše se Petra Korcová rozhodla pro název Árijské sestry a od původního záměru tak ustoupila (Mareš 2003: 480). Na webových stránkách WAU je však uvedena mezi místními pobočkami i česká sekce a podle všeho se jedná právě o brněnskou organizaci.

Program Árijských sester byl otištěn v zinu Valkýra . Jeho hlavními součástmi jsou boj s nezaměstnaností, ekologie, kvalitní sociální zabezpečení, bezpečnost, sexuální soužití a boj proti feminizmu a homosexualitě. Program je otevřeně rasistický: zakazuje například přidělování pracovních míst lidem ze třetího světa, navrhuje přidělovat byty a sociální příspěvky jen českým občanům atd. Velký důraz je kladen na sociální politiku; zahrnuta je podpora svobodných matek, mladých rodin, důchodců či lidí pečujících o staré nebo nemocné. Velký důraz je pochopitelně kladen na rodinu, jejíž role má být společensky rehabilitována. K jejímu současnému rozvratu prý vede i pornografie, která narušuje morálku. Proto by měla být zakázána, stejně jako erotické kluby

Kromě vydávání zinu měla organizace sloužit k udržování kontaktů mezi českými a zahraničními árijskými dívkami a podporovat i politické vězně“²⁴

Další dívčí ziny a organizace

Kromě výše zmíněných zínů v devadesátých letech vycházelo ještě několik dívčích krajně pravicových tiskovin. Jednalo se o ziny Bílá růže, Bílá lilie a Skinheadgirl. Jejich hlavní náplní byly rozhovory s členy neonacistických hudebních skupin, portréty hrdinů a historických osobností krajně pravicové scény jako Rudolf Gajda či Ian Stuart dále žebříčky oblíbených písní a různé naučné články. V prvním čísle Bílé růže se objevil článek o potratech, který kromě přehledu legislativy regulující interrupce v jednotlivých evropských zemích a tabulky s počty provedených potratů osahuje i obhajobu Michaela Griffina, Američana, který zastřelil doktora z potratové kliniky. Griffin je zde ztvárněn jako hrdina, který “prolil krev, aby zastavil

²⁴ MAREŠ, M., *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*, Brno: Barrister&Principal, 2003, s. 481-482.

potoky krve nevinných”. Potraty jsou přirovnávány k holocaustu. Podle Mareše se v roce 1997 uskutečnil pokus o založení dívčí organizace Skinheadgirlfreundeskreis Česká republika, což měla být pravděpodobně česká pobočka stejnojmenné formace založené v Německu. Informace o skutečném fungování této skupiny a jejích vazbách na německou organizaci však nejsou k dispozici.

Svaz žen

„Nejnovější organizací, sdružující krajně pravicové aktivistky je Svaz žen. Ideologickým zaměřením se hlásí k národnímu socialismu, tzn. k neonacismu. Hlavním posláním skupiny je “propagace rasové čistoty, mateřství a tradičních rodinných hodnot” Snaží se sdružit české “pro-bíle smýšlející” ženy, neboť ostře odsuzují roli žen v dnešní “zkažené společnosti”. Místo toho, aby se věnovaly výchově dětí a snažily se “uchovat kouzlo rodiny, jež je pro nás posvátná”, zabývají se pouze budováním vlastní kariéry a žijí nezávažným životem.“²⁵

Podle Svazu žen má tento neblahý stav dvě hlavní příčiny: negativní vliv feminismu, který se snaží prosazovat rovnost obou pohlaví, a státní politika, která nedostatečně podporuje rodiny a nutí ženy k honbě za kariérou. Hlavní vinu tak nese stát, který se nestará o svůj národ. Stát, kterému je lhostejná budoucnost našich slušných bílých rodin.

Svaz žen feminismus důsledně odmítá, neboť rovnost pohlaví je podle něj nepřírozená a přebírání mužských rolí ženy nutí k odkladu mateřství a k rezignaci na svou nejdůležitější společenskou roli. Představa, že ženy se ve všech oblastech mohou rovnat mužům, je podle Svazu žen přehnaná, neboť už od pravěku se role obou pohlaví lišily a “na některé práce není ženské pohlaví přizpůsobeno”. Odmítán je tedy nejen feminismus, charakterizovaný jako “neodůvodněné, nesmyslné až zvrhlé přebírání mužských rolí ženským pohlavím”, ale i rovnost pohlaví jako taková. Svým postojem k pozici mužů a žen se Svaz žen blíží myšlenkám konzervativního katolicismu. Odmítá rovnost pohlaví a poslání žen redukuje na plození potomků, opečovávání partnera a udržování rodinného krbu. Cokoliv jiného je nepřírozené a špatné. Adorace tradiční rodiny tvoří jednu ze základních myšlenek celé organizace. “Vždyť není nic krásnějšího

²⁵ Stránky Svazu žen [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2009 [cit. 21. dubna 2010]. Nová tvář svazu žen, Dnešní Renees, Život dnešní ženy. Dostupné na: <http://www.womensunion.wz.cz>.

než obrázek úplné a fungující rodiny.”

Svaz žen pochopitelně odmítá potraty, které připouští pouze v krajních případech, jako je znásilnění nebo těžké zdravotní postižení dítěte. Žena, která se z jiných než výše zmíněných důvodů rozhodne pro interrupci, “se podle nás ani ženou nazvat nedá”. Odsuzována je rovněž pornografie. Svaz žen klade důraz na slušné chování dívek v hnutí a pohoršuje se nad tím, že mnohé z nich se chovají nevhodně. „Opíjejí se, mluví sprostě a jsou promiskuitní. Navíc nejsou doopravdy zapálené “pro věc” a zajímají se hlavně o svalnaté borce z hnutí. Nejsou schopny chovat se “jako bílé ženy”, jsou proto ostudou pro celé hnutí a špiní jeho dobré jméno.“²⁶

Jaký je mobilizační potenciál krajně pravicového Svazu žen? Nakolik má jejich konzervativní pojetí ženské role šanci oslovit české dívky? Pro aplikaci rámcové analýzy jsem zvolil úvodní text webových stránek organizace. Dále je uvedena celá řada společenských jevů, které Svaz žen pokládá za nežádoucí. Konkrétně se jedná o potraty, pornografii a feminismus. V obecnější rovině pak o úlohu ženy v současné společnosti, kdy se prioritou stala honba za kariérou a nezávazný život svobodné matky. Vyjádřen je rovněž jednoznačný nesouhlas s daným stavem naší zkažené společnosti. Definice problému je tedy v textu dostatečně rozpracována, ovšem zcela zde chybí identifikace konkrétního viníka. Toto určení příčin neblahého stavu české společnosti je sice přítomno v dalších článcích organizace, ale z hlediska přitažlivosti Svazu žen pro eventuální sympatizantky by mělo být obsaženo právě v úvodním textu, kde skupina představuje sebe a své hlavní cíle.

Svaz žen klade důraz na potřebu uchovat kouzlo rodiny, což je nejkrásnější a největší povinností árijských žen. Mají být rovněž zdůrazněny jedny z nejdůležitějších stránek národního socialismu:

1. propagace rasové čistoty.
2. propagace mateřství.
3. propagace rodinných hodnot.

²⁶ Stránky *Svazu žen* [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2009 [cit. 21. dubna 2010]. Nová tvář svazu žen, Dnešní Renees, Život dnešní ženy. Dostupné na: <http://www.womensunion.wz.cz>.

K tomu má pomoci sdružování tzv. pro-bíle smýšlejících dívek a žen. Svaz žen vyzývá dívky k výchově bílých dětí, což je podle něj hlavním posláním árijských žen. Přispěje to rovněž k upevnění zázemí celé bílé rasy.

Na závěr lze shrnout, že rámec vytvořený Svazem žen obsahuje všechny potřebné funkce, ovšem pro dosažení mobilizačního potenciálu nejsou dostatečně propracovány. Nedostatkem je hlavně absence určení konkrétního viníka současného neblahého stavu naší společnosti a dále nedostatečně naléhavá výzva směrem k potenciálním sympatizantkám.

Women for Aryan Unity

„Women for Aryan Unity (WAU) je mezinárodní organizace árijských žen, která byla založena před více než patnácti lety. Pobočky existují téměř na celém světě: v Severní i Jižní Americe, Evropě a Austrálii. Celkem jich je patnáct a figuruje mezi nimi i česká sekce WAU Czech Republic. Organizace je nejsilnější v Severní Americe, kde také vznikla. Za svůj hlavní cíl definuje podporu rozvoje bílé rasy a kultury. Klade důraz na „produktivní a pozitivní činnost“, zejména na výchovné a vzdělávací aktivity. Soustřeďuje se rovněž na duchovní i hmotnou podporu árijských „sester, bratrů, partnerů, rodin, dětí a vězňů války“ Základní tezí organizace je tzv. 14 slov: „That the beauty of the white Aryan women will not perish from the Earth.“ (Nechť krása bílých árijských žen nezmizí ze Země.)

WAU má silné vazby na militantní neonacistické organizace jako Blood and Honour a Volksfront, se kterými úzce spolupracuje. Otevřeně se hlásí k neonacistické ideologii, tedy k národnímu socialismu. Některé členky jsou vyznáním křesťanky, některé odinistky či ateistky, ale většina se jich hlásí k „pohanským“ předkřesťanským starogermánským náboženstvím.“²⁷ Hlavní činností organizace je vydávání elektronických a tištěných časopisů (publikuje 10 zinů nejrůznějšího zaměření, viz níže), pořádá finanční a hmotné sbírky pro vězněné aktivisty a jejich rodiny a pro árijské rodiny obecně.

„Zaměření zinů vydávaných WAU je široké: od časopisů o sebeobraně po rady

²⁷ WAU Contacts, [online]. 2008, poslední revize 20. 3. 2008 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.rac-usa.org/wau/waucontacts.html>.

pro nastávající matky. Pro úplnost uvádím jejich seznam a stručnou charakteristiku: Skuld - she who has become: portréty slavných árijských žen z minulosti a současnosti, Gaia: informace o původu bílé rasy, antropologie, životní prostředí Past Times: kultura, symboly a tradice našich předků, Elements: příroda a životní prostředí, Heroes and Heroines: měsíčník o hrdinech a hrdinkách nacistického hnutí, Instinct: sebeobrana, Aryan Strides: informativní časopis s recenzemi, přehledy demonstrací, koncertů atd., Morrigan Rising: hlavní časopis WAU a jejich příznivců/kyň, Little Warriors: speciální časopis pro děti a Motherhood Tips: tipy a rady ohledně mateřství a těhotenství.

Důležitou činností WAU je, jak už jsem zmínil, pořádání finančních a věcných sbírek. Existují tři podpůrné programy:

- 1. Yule funds: finanční sbírka pro "vězně války" a jejich rodiny.*
- 2. Aryan Family Clothing Program: sbírka oblečení, hraček a dalších potřeb pro chudé árijské rodiny.*
- 3. Welcome to the world little one: speciální balíčky pro čerstvé árijské matky jako poděkování za zplození bílého dítěte. "Nejedná se o charitu pro chudé, ale o poděkování matkám a otcům za to, že přivedli na svět nové árijské děti, je to způsob poděkování WAU za záchranu naší budoucnosti."*

Velice zajímavé jsou názory WAU na postavení ženy ve společnosti, a to především ve srovnání s přístupem českých krajně pravicových organizací k tomuto tématu. WAU jsou totiž nejen emancipované, ale dokonce se přímo hlásí i k feminismu. Prává árijská žena totiž podle nich není jen dobrou matkou, ale i udatnou bojovnicí, je "mateřská, ale současně i krutá a divoká" Přestože válka byla vždy považována za mužskou doménu, i ženy se odjakživa účastnily významných bitev a soubojů. V historii najdeme příklady takových žen, jako byla Johanka z Arku či vévodkyně Gaita z Lombardie. Ženy v dnešní době dokázaly, že dokážou ovládnout všechny domény, včetně těch mužských. Časopis Skuld, věnovaný právě takovýmto ženám-hrdinkám, ukazuje, že tvrzení typu "ženy byly v minulosti spokojené se situací, kdy byly připoutány ke kuchyňskému dřezu" je mylné. Podle WAU přišel čas, aby byla znovu definována role žen v (krajně pravicovém) hnutí. Členky organizace volají po znovuobjevení konceptu feminismu, který by ovšem měl být přizpůsoben parametrům

“rasy a revoluce”. Hnutí se podle nich může vyvíjet dále jen za předpokladu úplné rovnosti jeho členů a členek. Odsuzují aktivisty, kteří tlačí ženy do jimi vymezených rolí a sami se staví do nadřazené pozice. Základem spolupráce je podle WAU partnerství a rovnost všech lidí v hnutí.“²⁸

Jsou definovány tři problémy, které trápí celé hnutí:

1. Rozštěpenost.
2. Snaha některých jeho členů měnit hlavní poslání hnutí a konkrétní reálná témata v hloupá dogmata.
3. Vznik generace samozvaných vůdců, kteří si hledají submisivní následníky. WAU rovněž vyhlašují boj proti všem, kdo mění poslání hnutí v dogma a snaží se naopak oslovit lidi, kteří chtějí doopravdy něčím být a ne se jen k něčemu připojit.

Co se týče motivační funkce, text obsahuje výzvu k lidem, kteří se ztotožňují s misí WAU, aby se k organizaci připojili. Tito lidé jsou vítáni, aby v sesterství a přátelství společně hledali další cestu. Důraz je tedy kladen na společné úsilí a přátelské vztahy. Motivační část je v textu obsažena, nepůsobí však příliš naléhavě a vyzývavě.

Závěrem je možné konstatovat, že rámec vytvořený WAU je dobře rozpracován a splňuje všechny tři klíčové funkce. Ovšem vzhledem k tomu, že je zaměřen výhradně na situaci uvnitř hnutí a obecným společenským problémům se vůbec nevěnuje, je jeho mobilizační potenciál omezen pouze na členy hnutí. Oslovuje tak jenom lidi z vlastních řad a jeho společenský přesah je skoro nulový. Šance na získání nových příznivců je proto velmi malá.

„Při srovnání českých krajně pravicových formací a mezinárodní organizace WAU v přístupu k postavení žen a mužů a k feminismu obecně lze konstatovat, že mezi nimi existuje zásadní rozpor. Ty české stále trvají na tradičním rozdělení rolí a odsuzují nejen feminismus, ale i rovnost obou pohlaví. Ženská emancipace je podle nich jednou z příčin alarmujícího stavu naší společnosti. Naopak WAU feminismus vítají a tvrdí, že

²⁸ KAVKOVÁ, J., *Ženy v krajní pravici: dobré matky a manželky především* [online], poslední revize 20. 2. 2006 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.barrister.cz/strat/rexter/page.php?id=50>.

hnutí má před sebou „velký úkol předefinovat roli žen”. Nakolik je však jejich přihlášení se k feminismu pozitivním krokem vzhledem k avizované rasové a revoluční interpretaci celého konceptu, je přinejmenším sporné. Nezodpovězena zůstává rovněž otázka, jak je možné, že přes diametrální rozpor v chápání role ženy ve společnosti existuje česká sekce WAU. Názory českých aktivistek jsou v přímém rozporu s cíli a posláním této organizace. Na české krajně pravicové scéně dominuje tradiční pojetí role žen. Jejich místo je především v rodině a hlavním úkolem je vychovávat děti a být oporou svého partnera. Tento postoj zastávají i samotné ženské organizace. Typický je proto odpor vůči feminismu, který je pokládán za zhoubný a nepřirozený pokus o nastolení rovnosti obou pohlaví. Některé organizace, jako např. Svaz žen, se svými názory dokonce blíží k hodnotám konzervativního katolicismu.

Kromě důrazu na mateřskou roli jsou ženy v krajní pravici rovněž považovány za sexuální objekty. Tímto způsobem bývají zobrazovány na webových stránkách některých organizací jako Johnny Kentus Gang či Brux Radical Boys.

Mezinárodní ženská organizace Women of Aryan Unity naopak sdružuje ženy velmi emancipované. WAU se otevřeně hlásí k feminismu, který ovšem deformuje a přizpůsobuje ho panárijskému zaměření organizace.

V přístupu k postavení žen v současné společnosti existují zásadní rozdíly mezi českou krajní pravicí a WAU. A to i přesto, že podle dostupných informací existuje i česká sekce této organizace. Je zajímavé, že i v rámci krajní pravice je patrný stejný rozdíl v přístupu k feminismu u nás a ve světě, který převažuje i v celé společnosti.“²⁹

2.3 Způsob jejich oblékání, dorozumívání, šíření propagačních materiálů, symbolika

„Nejviditelnější změnou je snaha o změnu stylu oblékání na veřejných akcích. Bombery a "těžký boty až nahoru zavázaný", o nichž pěl Landa, na mnoha místech vystřídal oblečení značek Thor Steinar a Nibelungen nebo vizáž ve stylu skupin Black Bloc, kterou neonacisté paradoxně okopírovali od antiglobalizačních a antifašistických aktivistů.

²⁹ KAVKOVÁ, J., *Ženy v krajní pravici: dobré matky a manželky především* [online] , poslední revize 20. 2. 2006 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.barrister.cz/strat/rexter/page.php?id=50>.

Na pochodu neonacistů dnes běžně potkáme černě oděné mladíky se šátky přes obličej a černými brýlemi; pochody tak mohou připomínat smuteční průvod. Má to své důvody: nikoliv náhodou lze na webu Dělnické strany v pozvánce na prvomájový pochod Prahou číst: "Volte oděv tmavé, nejlépe černé barvy. Po stále častějších zkušenostech s represivními státními složkami je to nejlépe osvědčená strategie, navíc je tento styl reprezentativní, vkusný a budící patřičný respekt. Do pochodu se bude zajisté hodit."

Přestože ideoví vůdci hnutí usilují o jednotnou vizáž, nedaří se jim to. Black bloc styl prosazují především autonomní nacionalisté. Svobodní nacionalisté, hlásící se k Národnímu odporu, jsou zase příznivci zmíněných značek, košilí a kravat. A někteří zůstávají věrni skinheadskému stylu. "Část scény black bloc i skinheadský styl kritizuje, protože podle nich odcizují národně sociální scénu širší veřejnosti. Mnoho sympatizantů na vesnicích a menších městech z důvodů finančních nebo nedostatečné informovanosti stále zůstává u vizáže z devadesátých let," říká politolog Miroslav Mareš z Masarykovy univerzity, který se dlouhodobě zabývá tematikou extremismu. "³⁰

Oblíbené značky oblečení příznivců ultrapravice

Fred Perry, Ben Sherman, Lonsdale, Harrington

„Ačkoli se skinheads všech směrů definují především jako sociální hnutí, oblékání přikládají velký význam a neváhají za značkové oblečení utratit tisíce korun. Mezi hlavní oděvní značky patří v první řadě, již tradičními skinheady oblíbené, značky Ben Sherman, Fred Perry a Lonsdale.

Výrobci těchto oděvů se zneužívání ze strany neonacistických skinheads bránili vytvářením vlastních antirastických kampaní, a proto se pravověrní neonacisté do těchto značek již neoblékají. V posledních letech jsou osoby oděné do těchto značek na neonacistických koncertech a demonstracích v menšině a můžete se s nimi setkat jen zřídka.

K dalším oblíbeným oděvním značkám patří sportovní značky Everlast, Umbro,

³⁰ Václav Zeman, *Kam míří česká ultrapravice?* [online] , poslední revize 23. 5. 2008 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.clovekvtisni.cz/index2.php?id=143&idArt=815>.

Pitbull, Hooligan, ale například i vojenská Alpha Industries. Každá ze značek má své kmenové příznivce, především z řad sportovců a fotbalových fanoušků. V současné době jsou tyto značky používány širokou veřejností. Žádná z nich není v přímé spojitosti s neonacistickým hnutím, neonacisté je však mohou užívat.

Thor Steinar – neškodná runa nebo nacistický symbol

Neonacističtí skinheads se v osmdesátých a devadesátých letech oblékali stejně jako zbylá část nerasistických skins. Pro odlišení, kdo patří k jaké frakci, tak skinheads používali nášivky či placky organizací či kapel. Základní oblečení zůstávalo stejné, ale začátkem nového milénia se i na tomto poli rýsuje změna.

V devadesátých letech začali neonacisté vyvíjet vlastní oblečení. Nejdříve trika a mikiny s potisky kapel např. Skrewdriver, Brutal Attack, No Remorse přes politicky orientované slogany a hesla /White power, White pride worldwide, Rock against Communism /.

To je však pro přední aktivisty z ultrapravicové scény málo a vymýšlí nové a nové formy, jak nejlépe využít potenciálu aktivních lidí a oblékat je pouze do jimi vlastněných značek.“³¹

3. 4 Snahy o legalizaci a vstup do oficiální politiky

„Česká nacionální politika si je dobře vědoma, že zásadní změnu pro možnost prezentace nacionální politiky v široké veřejnosti a vlídnější zacházení státu by přinesl návrat nacionálně orientované pravice do Parlamentu ČR a následné získání podílu na politické moci. Přítomnost ve vyšších patrech české politiky by také posílila prestiž a pozice českých militantních nacionalistů uvnitř evropské krajní pravice.

Na březen 2006 ohlášený kongres „Evropský nacionalismus 21.století“, který chtěla v Praze zorganizovat Národní strana, se neuskutečnil. Český organizátor nebyl úspěšnějším zahraničními radikálně pravicovými stranami vyhodnocen jako rovnocenný partner pro podobnou akci. Radikální nacionální pravice akceptovala

³¹ BULLETIN [online], poslední revize 1. 5. 2008 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: http://www.chceteo.cz/content/wp-content/neonacek_c3.pdf.

demokratický rámec působnosti, ale bez vládní odpovědnosti provádí vůči systému vyhrocenou „politiku nekorektnosti“, spočívající v nekompromisním nastolování pro establishment nepřijatelných, palčivých, tabuizovaných témat. Spolupráce s antisystémovými hnutími zejména při veřejných manifestacích a demonstracích, odpovídající strategii uvnitř i mimo systém, pochopitelně nevzbuzuje důvěru potencionálních partnerů zparlamentních politických stran i státních institucí. Odpovědi z etablovaného politického spektra je mediální a politická izolace a ostrakizace. Vlivové kontakty a působení v celospolečensky významných stranách a jiných společenských institucích nepřinesly výsledky a zůstaly omezeny na jednotlivé osoby. Vnitřní vývoj v ODS upozadňující euroskeptické křídlo zamezil kalkulacím o nějaké možné formě podpory. Kritika současného vedení ODS vyzdvihuje jeho údajnou proněmeckou orientaci a ústup od konzervativních hodnot k nepokrytému liberalismu.“³²

„Nacionální politika rovněž rozvíjí kontakt s občanem zdola.“ Národní strana, snad jako jediná mimoparlamentní strana vidí základ politiky dole, mezi obyčejnými občany... Občan starosti má a má je díky poslancům, kteří jsou od reality odtaženi“. Vytváří si jisté pozice v komunální a lokální politice. Zde může těžit s rozporu mezi kosmopolitně multikulturními stanovisky center moci a občanů na místní úrovni, pro něž národní sebevymezení zůstává každodenní a nepostradatelnou hodnotou. Národní postoje spojuje s pranýřováním korupce místních politických špiček či chronického šlendriánu v oblasti veřejného pořádku. Z těchto důvodů Národní strana proti zastupitelskému parlamentarismu prosazuje zavedení institutu přímé demokracie a široké samosprávy na komunální úrovni, navrhuje např. znovuzavedení domovského práva v obci v kompetenci místních zastupitelstev (eliminace přistěhovalců a Romů). Rovněž Právo a Spravedlnost doporučuje svým stoupencům po prohraných parlamentních volbách r. 2006 utvářet na místní lokální úrovni „pracovní skupiny“. Propaganda české nacionální politiky je omezena na vlastní internetové stránky, internetové rádio a vlastní tiskoviny a konference, školení, ceremoniály aj. s limitovanou působností. Bariéra celostátních médií brání krajně pravicovému nacionalismu, aby si vytvořil podstatnější zpětnou vazbu zdola i shora. Taktika cílených provokací, jejichž smyslem bylo zainteresovat senzacechtivá média na jednotlivých

³² RATAJ, J., *Vize české nacionální politiky v soudobých konceptech krajní pravice v České republice*, [online], poslední revize 16. 5. 2009 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.janrataj.cz>.

tématech nacionální politiky, byla v předvolební kampani do poslanecké sněmovny úspěšná jen v jednom případě – v kauze kamene v Letech. Jakákoliv mediální zpráva o krajní pravici i negativní je vítána jako přínos. Rovněž neonacistické Národně socialistické vzdělávací centrum nadšeně popisovalo nárůst zájemců o jeho internetové stránky po reportáži, kterou o něm vysílala ČT 1. Nejenom že v ní neonacistické internetové stránky byly viditelně zobrazeny i s adresou, ale byl popsán i obchod, kde si zájemci mohou objednávat neonacistické kultovní materiály a „pak se nemožné stává skutkem – prochází obchodní sekci vlajky a ukazují veškeré(!) zboží přes celou obrazovku! Placená reklama v této délce by stála hromadu peněz!...Sieg Heil!“

Parlamentní volby 2006 skončily pro českou radikálně nacionální politiku prohrou. Národní strana získala 0,17% (9341 hlasů), Právo a Spravedlnost 0,23% (12 756 hlasů). Roztříštěná radikální část krajní pravice zůstala v mimoparlamentním politickém spektru. Neonacistická a neofašistická hnutí se nacházejí v ilegalitě či poloilegalitě. Realizace programově konstruované vize české nacionální politiky je limitována objektivními podmínkami, které v daný okamžik nejsou pro krajně pravicovou mobilizaci příznivé, a to i přes pokračující reálnou erozi české identity, jež zatím u majoritního obyvatelstva vzbuzuje pouhou pachut'. Mnohá témata, jimiž česká nacionální politika oslovuje veřejnost, nemají příslušný mobilizační efekt, protože nejsou českou veřejností chápány jako aktuálně akutní (bojovný antiislamismus aj.). Například Česká republika má ve srovnání se západní Evropou relativně malý počet přistěhovalců a ti, kteří zde jsou (např. Vietnamci) pracují a chtějí se integrovat. Úspěch mobilizace na nacionálně militantním podkladě předpokládá souhrn několika vážných krizových předpokladů. Česká republika však zažívá po vstupu do Evropské unie ekonomickou prosperitu, nerýsuje se krizová situace ohrožení národního a státního statusu českého obyvatelstva.

Češi zatím ještě pokračují s nasazením v étosu konzumu a hédonismu a projevíli slabý zájem o návrat tradičních hodnot a krajně pravicových autoritativních omezení. Mají stále v povědomí autoritářství nepřilíš časově vzdáleného minulého komunistického režimu a netouží po reglementaci svobod, byť z odlišných ultrapravicových pozic. Krize mechanismu parlamentní demokracie i přes polarizaci demokratické pravice a levice nedospěla do neúnosného rámce. Národní zájmy pravicových voličů v demokratickém rámci stále dokáže pokrýt eurorealistická

konzervativně liberální ODS, která představuje pro českou nacionální politiku za těchto podmínek vážnou konkurenci. Subjektivní bariéry prosazení vlivu na veřejné mínění jsou ještě výraznější u integrálně katolického nacionalismu, který v laicizované české společnosti má pro svůj fundamentálně sektářský a archaický obsah omezený dopad.

Historické zkušenosti však ukazují, že někdejší dlouhodobá minimalizace nevyklučuje pozdější maximalizaci. Krajní pravice v České republice však má perspektivní potenciál pro masovější politickou konjunkturu, neboť mnohá palčivá a konfliktní témata, na nichž vyrostla západoevropská krajní pravice, stojí teprve před námi. Efektivní eliminace politického prostoru pro český radikální uzavřený nacionalismus předpokládá především vyváženější, nikoli jednostranný přístup k pojmům národ – národnosti, operativnější převádění některých krajně pravicových témat, mám na mysli ta, v nichž jsou reálné momenty pravdy, do polohy demokratických řešení.“³³

Fenomén Dělnická strana

„Strana byla registrována koncem prosince 2002 pod názvem Nová síla, na ustavujícím sjezdu 18. ledna 2003 však přijala název Dělnická strana. Na založení strany se podíleli bývalí představitelé SPR-RSČ a Republikánské mládeže; předseda DS Tomáš Vandas býval tajemníkem Republikánů Miroslava Sládka.

Při založení deklarovala strana záměr „aktivní politikou konkurovat především KSČM“ a přihlásila se k „původním kořenům dělnického hnutí 19. století“. Při volbě prezidenta ČR na přelomu ledna a února 2003 navrhla Karla Gotta a následně „přivítala rozhodnutí pana Karla Gotta zvážit kandidaturu v přímé volbě“. Dělnická strana kritizovala vládu ČSSD jako „asociální“, podporovala odborářské protesty (zúčastnila se například demonstrace odborů proti vládním reformám v září 2003). Mimoto pořádala akce proti komunismu a Evropské unii.

³³ RATAJ, J., *Vize české nacionální politiky v soudobých konceptech krajní pravice v České republice*, [online], poslední revize 16. 5. 2009 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.janrataj.cz>.

Ve volbách do Evropského parlamentu 2004 obdržela DS 4 289 hlasů (tj. 0,18 %). V listopadových krajských volbách, kde kandidovala v šesti krajích samostatně a ve dvou v koalici, získala celkem 0,15 % hlasů (v Plzeňském kraji spolu s Pravou alternativou 0,83 %).

Po volebním neúspěchu hledala Dělnická strana cestu ke spolupráci s podobnými subjekty: Národní stranou, Českým hnutím za národní jednotu, Národním sjednocením a Republikány Miroslava Sládka. Tzv. Národní pětka se ale kvůli rozepřím mezi NS a DS rozpadla a do sněmovních voleb 2006 nakonec členové DS šli na kandidátkách konzervativně- nacionalistické strany Právo a spravedlnost; v Pardubickém kraji byl lídrem předseda DS Vandas. Celkem PaS obdržela 12 756 hlasů (0,23 %).

Od roku 2006 Dělnická strana začala propojovat své aktivity s aktivitami Národního odporu, potažmo Autonomních nacionalistů a navázala kontakty s německou neonacistickou politickou stranou NPD (Národně demokratickou stranou Německa).

V roce 2007 aktivita Dělnické strany výrazně vzrostla. Ve spolupráci s nacionalistickými subjekty uspořádala řadu demonstrací proti drogám, NATO atd.

Po účasti členů DS na březnové demonstraci hnutí Národní korporativismus média upozornila na podobnost propagačních plakátů DS s materiály německé NSDAP. Na začátku února 2008 byly založeny Ochranné sbory, které mají dohlížet a organizovat stranické akce.

Ve volbách do zastupitelstev krajů 2008 postavila DS kandidátky ve všech krajích spolu s Demokratickou stranou sociální spravedlnosti na listině s názvem Dělnická strana – za zrušení poplatků ve zdravotnictví vyjma Plzeňského kraje, kde heslo znělo NE americkému radaru! Celkem získala 28 865 hlasů (0,99 %), nejúspěšnější byla v Plzeňském (1,47 %) a Pardubickém kraji (1,28 %), nejslabší výsledek měla v Jihomoravském kraji (0,56 %). Kandidát DS do senátu Stanislav Hornák obdržel ve volebním obvodu 81 Uherské Hradiště 2,88 % hlasů.

Během posledních měsíců roku 2008 se většina pravicových radikálů (dle

DS nacionalistů) v Česku sjednotila pod hlavičkou Dělnické strany a snažila se získat širší podporu veřejnosti. Dne 17. března 2009 zahájila DS svoji kampaň Sociální politika jde pouze cestou nacionalismu Na počátku roku 2009 do strany vstoupil bývalý poslanec za SPR-RSČ Rudolf Šmucr. V říjnu 2009 projevila Dělnická strana zájem o vstup do Aliance evropských národních hnutí, které založila maďarská nacionalistická strana Jobbik. Členem této aliance je také například Britská národní strana, francouzská Národní fronta, belgická Národní fronta a italské fašistické Sociální hnutí - Tříbarevný plamen.

Dělnická strana patřila k neaktivnějším subjektům na krajní pravici a ostře vystupovala proti Romům. Své mítinky a pochody často pořádala v místech, kde žije romská komunita.“³⁴

Vybrané akce Dělnické strany v roce 2008

„Prvního května 2008 uspořádala strana v Praze manifestaci, které se zúčastnilo zhruba pět set lidí, včetně některých údajně napojených na české neonacistické hnutí. Kolem 300 příznivců Dělnické strany se sešlo v Hradci Králové, tato akce byla jedním z argumentů u soudu o zákazu dělnické strany.

Dne 28. 10. 2008 se sešlo kolem 300 členů Dělnické strany v Praze aby si připomněly devadesátileté výročí vzniku samostatného Československa. V Kladně se sešlo asi tři sta příznivců krajně pravicové Dělnické strany a sdružení Autonomní nacionalisté na povolené Svatováclavské manifestaci.

Incidenty v Litvínově

Koncem září Dělnická strana oznámila, že vyšle na žádost místních občanů „monitorovací hlídky“ Ochranných sborů na litvínovské sídliště Janov obývané z velké části Romy; po publicitě, již to vyvolalo, v sobotu 4. října 2008 na dvanáct členů OS-DS čekalo cca 70 Romů vyzbrojených tyčemi. Policie a strážníci je oddělili a zabránili střetnutí.

³⁴ RATAJ, J., *Vize české nacionální politiky v soudobých konceptech krajní pravice v České republice*, [online] , poslední revize 16. 5. 2009 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.janrataj.cz>.

18. října 2008 se v Litvínově konalo shromáždění asi tří set stoupenců DS, Národního odporu a Autonomních nacionalistů, protestujících mj. proti „diskriminaci Dělnické strany“. Poté, co starosta Milan Štovíček shromáždění rozpustil, dali se do pochodu na Janov a střetli se s asi 300 policisty. Tři policisté a jeden radikál byli zraněni.

Demonstrace 17. listopadu

Počátkem listopadu oznámila DS na 11:00 *17. listopadu 2008* shromáždění na náměstí Míru v Litvínově pod názvem „Proti pozitivní diskriminaci a policejnímu násilí“. 7. listopadu oznámil člen Autonomních nacionalistů Jiří Bunda pozdější pochod z Litvínova do Janova. Městský úřad je nezakázal a vydal varování občanům před nepokoji a pouličními potyčkami. Shromáždění na náměstí se zúčastnilo 500 až 700 radikálů. (údaje o celkovém počtu všech osob včetně radikálů se liší od 500 ke 1500). Předseda DS Tomáš Vandas v projevu vyjádřil obavu nad osudem České republiky, která by se neměla stát „žumpou a útočištěm pro migranty z celého světa“, a ostře napadl ministryni Džamilu Stehlíkovou (bez portfeje, zodpovědná za menšinovou problematiku) a Ivana Langra, který navrhl rozpuštění DS. Jiní řečníci kritizovali vládu, že nutí Čechy žít s Romy místo toho, aby učila žít Romy s Čechy. Litvínovské radnici vytkli, že neromští obyvatelé Janova u ní nemají zastání a že v souvislosti se sídlištěm selhala. Před třetí hodinou, po ukončení shromáždění na náměstí Míru, se několik set účastníků demonstrace vydalo na pochod organizovaný Autonomními nacionalisty do sídliště *Janov*. Účastníci skandovali například hesla „*Nic než národ*“, „*Čechy Čechům*“ a „*Češi, pojďte s náma*“ někteří drželi *české vlajky*, prapory Dělnické strany a Autonomních nacionalistů. Pochodu přehradila cestu policie v celkové síle 1000 mužů. Poté proběhl nejtvrdší střet radikálů s policií v Česku od *zasedání světových finančních institucí v Praze v září 2000*. Příznivci Dělnické strany se dvě až tři hodiny pokoušeli dostat na sídliště Janov. Podle sdělení policie před sedmou večer bylo 14 zraněných (sedm policistů, sedm extrémistů) a po zásahu zápalnou lahví vyhořela dodávka městské policie, další tři automobily byly poničeny. *Mostecká nemocnice* ošetřila 16 zraněných (deset policistů a šest civilistů). Policie celkem zadržela 23 radikálů, jedenáct obvinila z *výtržnictví* a jednu ženu z *výtržnictví a podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod*. Zásah policie podle neodborných prvotních odhadů stál mezi 20 a 40 miliony korun.

Předseda DS Vandas označil shromáždění na náměstí Míru za úspěšné; podle něj vinu za následný střet nese jednoznačně policie, která zaútočila na pokojný pochod. 18. listopadu podal místopředseda DS Petr Kotáb trestní oznámení na policisty velící zásahu proti pochodu do Janova. Podle DS se *Policie České republiky* dopustila *zneužití pravomoci veřejného činitele, násilí proti skupině obyvatel a proti jednotlivci* a nejméně dvou dalších trestných činů. DS argumentuje, že podle zákona o policii „před použitím donucovacích prostředků je policista povinen vyzvat osobu, proti které zakročuje, aby upustila od protiprávního jednání, s výstrahou, že bude použito donucovacích prostředků“ a použít donucovacích prostředků je možné „pouze v zájmu ochrany bezpečnosti osob, své vlastní a majetku a ochrany veřejného pořádku proti osobě, která je ohrožuje, a to pouze k překonání odporu osoby, která se chová protiprávně. Policie tato obvinění odmítá: „Zárok byl profesionální a ve všech směrech v souladu se zákonem.“ Policie dále tvrdí, že zasáhla kvůli tomu, že radikálové nedodrželi povolenou trasu. Premiér *Mirek Topolánek* policii pochválil: „Jsem zastáncem velmi tvrdého přístupu. Je to velmi nebezpečné. Člověk nemá nikdy v takovém případě uhnout a je třeba zabránit jakémukoliv excesu. V tomto smyslu se domnívám, že policie splnila svůj úkol.“

Ondřej Cakl, představitel občanského sdružení Tolerance, zabývající se pravicovým extremismem, kritizoval postup policie a vyjádřil obavy z nárůstu útoků a radikalizace pravicových extrémistů skrývajících se pod činností Dělnické strany. Děsí jej, že část obyvatel sídliště Janov podporovala Dělnickou stranu během potyček s policií, a je přesvědčena, že DS je schopna pomoci řešení problémů na jejich sídlišti. Podle jeho názoru měla být demonstrace zakázána, jelikož bylo jasné, že není svolána pro účel, pro který byla povolena, a policie měla rozpustit demonstraci již v počátcích, protože již na náměstí Míru zazněly rasistické projevy.“³⁵

Nový začátek po rozpuštění Dělnické strany

Reakce na rozpuštění strany od stranického vedení:

Dne 17. února 2010 rozpustil Nejvyšší správní soud českou Dělnickou stranu (DS) z důvodu rasismu a vyvolávání nesnášenlivosti včetně sympatií k totalitním

³⁵ *Akce dělnické strany*, [online] , poslední revize 26. 3. 2010 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: http://cs.wikipedia.org/wiki/Dělnická_strana#Vybran.C3.A9_akce_D.C4.9Blnick.C3.A9_strany_v_roce_2008.

režimům. Vedení Dělnické strany s tímto verdiktem zásadně nesouhlasí a využije svého práva odvolání k Ústavnímu soudu. Naše názory a požadavky reprezentují názory občanů České republiky. Svého času měly i své zastoupení v parlamentu.

Rozpuštění DS prakticky znamená vyřazení této strany z parlamentních voleb. Vznik nástupnické politické strany byla nezbytnost pro přežití českého a moravského nacionalismu v politice.

Dne 20. února 2010 oznámili představitelé DS svou volební kandidaturu a pokračování v politice pod hlavičkou **Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS)**.

Politický proces

Proces s Dělnickou stranou byl od začátku motivován skrytými politickými záměry. Vládnoucí strany se „zabetonovaly“ v parlamentu a ve svém pohodlí chtějí pokračovat dalších dvacet let. Názory občanů ignorují. K eliminaci svých odpůrců využívají státní represe.

Pravý důvod k rozpuštění Dělnické strany byl zmíněn již v samotném návrhu Vlády ČR: „Dělnická strana má nepochybně rostoucí politický vliv, je jí věnována silná mediální pozornost, sama celostátně i lokálně působí, pořádá veřejné akce, které mají mobilizující potenciál... Správnost tohoto předpokladu dokazují vysoké volební zisky některých stran používajících zcela totožné metody v sousedních státech.“ (Návrh vlády na rozpuštění DS, 17. 9. 2009)

Toto také vysvětluje výhrůžky ministra vnitra, proč DSSS, pokračovatelka Dělnické strany, má být „monitorována“ politickou mocí.

Jedeme dál!

DSSS pokračuje v boji za naši nezávislost na byrokracii Evropské unie, přísnou politiku proti imigrantům a opravdovou svobodu slova. Ve skutečné demokracii nesmí existovat trest za názor. V opravdové demokracii jsou politické procesy řešeny na půdě parlamentu, ne na půdě soudu.

Program Dělnické strany sociální spravedlnosti (DSSS)

Programová listina

My, občané České republiky, kteří jsme znepokojeni stavem naší země, ztrácejíce důvěru v současnou politickou reprezentaci, jež je prolezlá korupcí a honbou za posty, jsme se z povinnosti k budoucím generacím rozhodli představit široké veřejnosti Dělnickou stranu sociální spravedlnosti. Dělnická strana sociální spravedlnosti je strana národně orientovaná. V rámci Evropské unie podporujeme spolupráci obdobných subjektů.

Naším posláním je hájit zájmy pracujících občanů, studentů a učňů, stejně tak podporovat seniory, matky s dětmi a vznik tradičních rodin. Přistěhovalectví nepovažujeme za alternativu zajištění natality národa.

Požadujeme sociální jistoty pro všechny občany. Odmítáme diskriminaci nebo zvýhodňování určitých skupin. Programem DSSS je vytvářet demokratickou společnost na principech sociální spravedlnosti pro všechny občany našeho státu, a to bez rozdílu rasy, věku a pohlaví.

Upřednostňujeme rozvoj domácího podnikání před nekontrolovaným přílivem zahraničního kapitálu. Podporujeme obnovení prestiže řemesla a manuální práce.

Hlásíme se k českému a moravskému patriotismu a tradicionalismu našeho národa. Odsuzujeme totalitní ideologie 20. století, zejména nacismus a komunismus.

DSSS pokračuje v boji za naši nezávislost na byrokracii Evropské unie, přísnou politiku proti imigrantům a opravdovou svobodu slova.

Ve skutečné demokracii nesmí existovat trest za názor. V opravdové demokracii jsou politické procesy řešeny na půdě parlamentu, ne na půdě soudu.

V Praze, dne 20. února 2010

Dělnická strana sociální spravedlnosti (DSSS) předkládá veřejnosti svůj

ekonomický program. V době hospodářské krize a permanentního zadlužování společnosti nesmyslnou politikou vládních stran považujeme za nezbytné seznámit občany České republiky s našimi programovými požadavky a návrhy v ekonomické oblasti. Ty jsou následující:

1. OSVOBOZENÍ OBČANŮ OD LICHVÁŘSKÉHO SYSTÉMU nesplacitelných státních dluhů, emise peněz bude provádět přímo stát bez jakýchkoliv mezičlánků v podobě bank, které navíc tuto činnost nejenže nezvládají, ale dokonce vědomě zneužívají k tvorbě bublin na trzích aktiv. Daňoví poplatníci tak budou bez dluhů a hrozeb převzetí špatných úvěrů bank. Banky budou bez možnosti budovat investiční bubliny, jako například šílené zvyšování cen realit z posledních let.

2. ZACHOVÁNÍ NÁRODNÍ MĚNY jako obrany před dovozem budoucích hospodářských krizí. Ne euru a SDR (Special Drawing Right). Její důsledná ochrana formou devizových rezerv a omezení možnosti vzniku spekulativních bublin zajistí její kupní sílu. Zároveň měna slouží nejen jako prostředek směny, ale i jako uchovatel hodnoty. Jsme pro měnovou samostatnost spolu s ochranou před náklady spekulativních bublin a následným znehodnocováním měny, kterému bychom byli vystaveni v případě přijetí eura a následném financování záchrany jižních států EU, které byly rozkradeny natolik, že finančně kolabují. Stáhnout vklady z Mezinárodního měnového fondu (MMF) a Světové banky (SB), splatit veškeré státní závazky v cizí měně a začít budovat státní devizové rezervy, podobně jako je například vybudovalo Rusko. Za základ je možno brát prostředky, které získáme např. stažením peněz z MMF a SB, stejně jako úsporami na straně výdajů, nebo změnou daňové politiky vůči nadnárodním firmám.

3. DŮSLEDNÉ VYMÝCENÍ JAKÉKOLIV „PODPORY“ BANK a finančního sektoru ze strany daňových poplatníků. Zrušit nevolnickou praxi, kdy jsou lidem zabavovány prostřednictvím daní peníze a jsou jim vráceny pouze tehdy, pokud si pořídí nějaký finanční produkt, který je stejně o velkou část prostředků připraví různými poplatky a triky. Dále považujeme za nesmyslnou existenci centrální banky v dnešní podobě jako dlužníka poslední instance, která fakticky garantuje komerčním bankám splatnost úvěrů, ať už jakkoliv špatných. Pochopitelně požadujeme naprostou eliminaci skrytých zločinů proti daňovým poplatníkům, jako byla existence a činnost Konsolidační agentury. Pracujícím lidem a podnikatelům o tyto podpory dramaticky snížíme daně.

4. *ZÁKAZ VŠECH DOPOSUD LEGÁLNÍCH ŠVINDLŮ ohrožujících stabilitu národní ekonomiky a vyžadující podporu daňových poplatníků. Sem spadá zejména bankovníctví s částečnými rezervami a „penzijní reforma“, privatizace strategického majetku nadnárodnímu kapitálu.*

5. *KONTROLA TOKU SPEKULATIVNÍHO KAPITÁLU. Spekulativní kapitál záměrně způsobil (nejen) tuto krizi, ale i všechny předchozí. Jedná jako lichvář na globální úrovni. Jeho cílem je zmocnit se nejen našich majetků, ale i našeho politického systému, a zotročit nás. Bud'to tedy budeme my kontrolovat spekulativní kapitál, nebo on nás. Jiná možnost vzájemné existence není. Důsledkem takového kroku bude pochopitelně růst ceny kapitálu až na úroveň, kdy bude kapitál poskytován dominantně z domácích úspor místo mezinárodních trhů. To bude mít své výhody, neboť zde bude tlak na efektivní investování, odstranění zbytečných dluhů a splasknutí spekulativních bublin, které nás vysávají, například realitní bubliny.*

6. *AUDIT EFEKTIVNOSTI POBÍDEK pro zahraniční investory, vytěsňování nežádoucích investorů. Provedeme audit působení investorů, kteří pro sebe vymohli státní pobídky, které si platí pracující lidé z daní. Zasáhneme proti nejotřesnějším případům, které nepředstavují žádnou přidanou hodnotu a jsou de facto jen otrokářské kolonie, dovážející různé cizince a znečišťující životní prostředí. Zrušíme systém investičních pobídek, který je diskriminační a preferuje cizí velkokapitál, nastavíme daňový systém tak, aby byl motivační pro produktivní a inovativní činnost domácích subjektů.*

7. *ODMÍTÁME PŘEDSTAVY MEZINÁRODNÍHO VELKOKAPITÁLU a jeho politických stran o penzijní reformě jako zámince pro nahnání lidí do jejich investičních fondů, kde budou jednak o velkou část investice rafinovaně připraveni, a jednak pomocí jejich majetků bude velkokapitál pouze budovat investiční bubliny. Takové systémy nikde nepřežily jednu generaci. Penze je podíl rodičů na práci (daňových výnosech) jejich vlastních dětí. Více v připravované Důchodové dělnické reformě.*

8. *DŮSLEDNÁ OCHRANA MENŠINOVÝCH AKCIONÁŘŮ. Současný systém vnímá aktivní menšinové akcionáře pouze jako „obtížný hmyz“, neboť často představovali nepříjemnou překážku pro tuneláře, důkazem čehož je například institut*

vytěsnění minoritních akcionářů, nebo-li squeeze outu, který je zneužíván k zabavení jejich majetku. Požadujeme jeho uvedení do souladu s praxí ve vyspělých zemích a posílení práv menšinových akcionářů, zejména práv na informace, dále možnost hlasovat na valné hromadě korespondenčně a rozsáhlejší ochranu minoritních akcionářů tak, aby lidé mohli vlastnit podíly v podnicích beze strachu z okradení. Menšinová akcionáři v mnoha případech odvádí velmi kvalitní práci při kontrole hospodaření firmy a blokují případy tunelování.

9. STÁTNÍ KONTROLA STRATEGICKÉ INFRASTRUKTURY. Je zcela nepřijatelné, že se soukromý kapitál zmocnil takových majetků, jako jsou rozvodné závody elektřiny, vodárenské společnosti, nemocnice, nádraží, dálnice a jiné prvky infrastruktury, které jsou klíčové pro fungování státu a které měly spíše charakter veřejné služby, nebo regulovaného monopolu než ziskového podnikání. Nevidíme zde žádný přínos investorů a tržního prostředí, těžko bude vodovodní firma z Příbrami konkurovat vodovodní firmě z Ostravy. Ti se chovají pouze jako výběřčí daní. Odmítáme v těchto podnicích prosazovaný model PPP (Public Private Partnership), jako inovovaný model tunelování státu, kde investor slízne smetanu a stát nese rizika a platí výlohy.

10. RADIKÁLNÍ SNÍŽENÍ BYROKRACIE a daní pro produktivní podniky, zaměstnance a živnostníky. Obrovské úspory daně eliminací nutnosti věčné podpory finanční oligarchie a sociálně nepřizpůsobivých uvolní prostředky, které bude možné vrátit na daních lidem i podnikům. Bude možné například některé daně zcela eliminovat. Zcela zrušíme mnohé zákony komplikující život a podnikání našim lidem, jako například Antidiskriminační zákon.

11. INVESTICE DO VLASTNÍCH LIDÍ a technologií jako budoucnost státu. Nikoliv dovoz otroků pro montovny a výchova klientů pro „sociální pracovníky“. Naše budoucí hospodářská prosperita bude zcela záviset na schopnostech našich lidí. A to jak na produktivních schopnostech, tak na obranyschopnosti obyvatelstva vůči švindlům, vykrádání a rozvratu, jehož původcem je lichvářský mezinárodní kapitál. Pro oba tyto úkoly, které před námi leží, budeme potřebovat vysoce inteligentní odborníky, kteří budou držet pospolu a maximálně kooperovat jako jeden národ. Proto potřebujeme směřovat prostředky do vzdělání, nikoliv do zaostalých a demotivovaných jedinců bez

nadání, kteří se navíc nepřátelsky vymezují vůči našemu národu, nebo podpory imigrantů. Je potřeba investovat prostředky ve vzdělání tam, kde je největší zisk. Do našich nejnadanějších, jedinců s vůlí něco dokázat a tvořit. Je třeba podporovat talentované, a vychovat je k loajalitě k národu, aby investice vraceli ve formě tvorby celé společnosti.

12. DŮRAZ NA MODERNÍ TECHNOLOGIE, substituce práce technologiemi, potřebujeme kvalifikované, motivované, loajální, kreativní a podnikavé občany. Nebudeme proto soutěžit v tom, kdo do Evropy vpustí více nekvalifikovaných námezdních sil pracujících v otrockých podmínkách. Chceme vyšší cenou práce podpořit nahrazování nekvalifikované práce kapitálem tak, abychom nekvalifikované imigranty vůbec nepotřebovali.

13. EKONOMICKY SMYSLUPLNÉ ZAHRANIČNÍ VZTAHY. Zastavení nesmyslné zahraniční pomoci a přestat zbytečně provokovat Čínu a zejména Rusko. Chceme nastolit výhodné vztahy zejména s Ruskem, které pro nás představuje stabilního dodavatele energetických surovin, Německem a jinými evropskými státy. Tato kooperace může mít podobu členství v EU, ale také nemusí, jak je vidět na příkladech Švýcarska a Norska.

14. NÁVRAT PŮVODNÍHO POSLÁNÍ VZDĚLÁNÍ, kultivace jedince k produktivním činnostem a k budování kultury založené na nejlepších tradicích evropského kulturního dědictví. Vzdělávací systém musí v lidech probouzet to nejlepší, tedy kromě produktivních schopností i morální kvality. Odmítáme nazývat vzděláním a dotovat pouhou indoktrinaci k multikulturalismu, opakování blábolů gender studies nebo pouze nenáročné „ukecané“ obory, jejichž jediným cílem je dát VŠ diplom i netalesovaným, nebo dokonce pouze platícím jedincům.“³⁶

³⁶ *Dělnická strany sociální spravedlnosti* [online]. 2010, poslední revize 2. 10. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na WWW: <http://www.dsss.cz/programova-listina>.

Závěr

Cílem bakalářské práce bylo objasnění role současných krajně pravicových stran v ČR. Vysvětlit na základě čeho získávají v současné době krajně pravicová uskupení v ČR i EU stále více stoupců a sympatizantů. Možná rizika další expanze ultrapravicových stran do oficiální politiky ČR.

Autor se v práci pokusil nastínit další možný vývoj ultrapravicových stran a jejich možné začlenění do hlavního politického proudu a nástin společenských a bezpečnostních rizik vyplývajících z jejich aktivní politické činnosti.

V první kapitole byly popsány okolnosti vzniku krajně pravicových ideálů v Evropě i u nás, včetně stručného seznámení s některými krajně pravicovými představiteli.

V další části jsem se pokusil vymezit odborné pojmy, které se k dané problematice vztahují jako je fašismus, nacionální socialismus, reakční populismus, pravicový radikalismus, pravicový extremismus, neofašismus, neonacismus. Podrobněji jsem se zabýval rozdílem mezi pojmy extremistista a radikál.

Následující kapitola je věnována formování krajně pravicových uskupení a stran po revolučním roce 1989. Je zde popsáno „skinheadské“ období, přes reformaci, střety oficiální politiky se subkulturou a první pokusy o vstup krajně pravicových stran do oficiální politiky demokratického státu.

Dále se zabývám rozborem sympatizantů krajní pravice u nás i ve světě. Zvláště jsem se zaměřil na ženskou část sympatizující s krajně pravicovými myšlenkami. Snažil jsem se poodhalit jejich motivace a názory. Pro dokreslení příznivců ultrapravicových myšlenek jsem část práce věnoval jejich způsobu oblékání a vyjmenoval jsem oblíbené módní značky oblečení.

Poté jsem se podrobněji věnoval fenoménu Dělnické strany, která upoutala svými akcemi pozornost médií a i velké části nespokojených občanů České republiky. Její akce, symbolika a rétorika byly ovšem důvodem k jejímu zrušení Nejvyšším soudem. Její představitelé však čile pokračují v činnosti pod hlavičkou nové strany.

Programovým prohlášení a volebními tezemi nástupnické Dělnické Strany Sociální Spravedlnosti se zabývám v poslední části mé práce. Z jednotlivých bodů je zřejmé, že jde především o velmi líbivé teze, které mají za úkol přilákat k volebním urnám nespokojené, našťvané a ne příliš vzdělané spoluobčany. Úplným závěrem by se dalo konstatovat, že ultrapravicové ideály vzkvétají v dobách krize a všeobecné frustrace obyvatel. Ti poté rádi slyší na jednoduchá a radikální řešení, která určí viníky špatné aktuální situace - Židé, Romové, korporace, či jiný fenomén. Domnívám se, že úkolem demokratického státu by nemělo být rozpouštění či perzekuování nebo dokonce bagatelizování krajně pravicových názorů, ale spíše jejich usměrňování a systematická polemika s nimi. V tomto ohledu je asi nejlepší dělat transparentní a realistickou politiku vyjadřující zájmy většiny občanů. Je jisté, že dlouhodobě neřešené problémy ve spojení s politickou a hospodářskou krizí dávají prostor a šanci politickým extremistům všeho druhu, tak jak o tom svědčí evropská moderní historie.

Seznam použité literatury

Literární zdroje

1. ALLARDYCE, G. *What Fascism Is Not: Thoughts on the Deflation of a Concept*. The American Historical Review, 1979, Vol. 84, No. 2.
2. ARENDOVÁ, H., *Původ totalitarismu*. 1. vyd. Praha : Oikoymenth, 1996. ISBN 80-8600-513-5.
3. BANKOWICZOVÁ, B. *Extrémní pravice v Západní Evropě*. Politologická revue, 2002, roč. 8, č. 2.
4. BRUCE, G., *Nacisté*. 1. vyd. Praha : Jan Vašut, 2001. ISBN 8072361090.
5. BUDIL, I. *Karl Haushofer, geopolitika a nacismus*. I. část. Střední Evropa, 1998, vol. 16.
6. BUDIL, I., *Totalitarismus*. 1. vyd. Ústí nad Labem : Vlasta Králová, 2005. ISBN 80-903412-3-3.
7. CABADA, L., KUBÁT, M., a kol., *Úvod do studia politické vědy*. 1. vyd. Praha : Eurolex Bohemia s. r. o., 2002 . ISBN 80-86432-41-6.
8. DANICS, Š., *Extremismus – hrozba demokracie*. 1. vyd. Praha : Police History, 2002. ISBN 80-86477-07-X.
9. ENCYKLOPEDIIE HISTORIE SVĚTA. 1. vyd. Praha : OTTOVO nakladatelství, s. r. o., 2001.
10. FIALA, P., *Politický extremismus a radikalismus v České republice*. 1. vyd. Brno : Masarykova univerzita, 1998. ISBN 8021017988.
11. FIALA, P., MAREŠ, M. *Současná evropská krajní pravice*. Mezinárodní politika, 2000, ročník XXIV, č. 6.
12. HAGTVET, B. *Right-Wing Extremism in Europe*. Journal of Peace Research, 1994, Vol. 31, No. 3.
13. HEYWOOD, A., *Politické ideologie*. 1. vyd. Praha : Victoria Publishing, 1994. ISBN 80-85866-10-6.
14. HITLER, A., *Mein Kampf*. 1. vyd. München : Franz Nachs, 1925.

15. CHARVÁT, J., *Současný politický extremismus a radikalismus*. 1. vyd. Praha : Portál, s. r. o., 2007. ISBN 9788073670986.
16. JELÍNEK, J. a kol., *Trestní zákon a trestní řád*. Poznámkové vydání s judikaturou. 23. vyd. Praha : Linde Praha, a. s., 2006.
17. KAMÍN, T., MACHALOVÁ, T., *Kritika rasy a rasismu*. 1. vyd. Brno : MU, 2003. ISBN 8021032758.
18. KOTLÁN, P., *Demokracie ve stínu: extremismus, terorismus, fašismus, komunismus*. 1. vyd. Ostrava : Institut vzdělávání, SOKRATES, s. r. o., 2003. ISBN 8086572072.
19. KRUSZEWSKI, CH. *International Affairs: Germany's Lebensraum*. The American Political Science Review, 1940, Vol. 34, No. 5.
20. MACHIAVELLI, N., Vladár. *Úvahy o prvej dekáde Tita Livia. Vojenské umenie*. 1. vyd. Bratislava : TATRAN, 1992.
21. MAREŠ, M. *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*. 1. vyd. Brno : Barrister & Principal, 2003. ISBN 8086598454.
22. MARKS, G., WILSON, C. J., RAY, L. *National Political Parties and European Integration*. The American Journal of Political Science, 2002, Vol. 46, No. 3.
23. O'SULLIVAN, N., *Fašismus*. 2. vyd. Brno : CDK, 2002. ISBN 80-7325-001-2.
24. OXFORDSKÝ SLOVNÍK SVĚTOVÉ POLITIKY. 1.vyd. Praha : J. Otto, 2000. ISBN 80-7181-463-6.
25. ŠEDIVEC, V., *Neofašismus v SRN*. 1. vyd. Praha : Státní pedagogické nakladatelství, 1983.
26. MACDONALD, A., *Turnerovy deníky*, 1. vyd. Praha: Kontingent press, 2008. ISBN 80-254-1688-4.
27. CHARVÁT, J., *Současný politický extremismus a radikalismus*. Praha: Nakladatelství Portál s.r.o., 2007. 183 s. ISBN 978-80-7367-098-6.
28. MILZA, P., *Evropa v černých košilích*. Praha: Nakladatelství Themis, 2005. 487 s. ISBN 80-7312-044-5.

Elektronické zdroje

1. *Životopisy on-line- osobnost, celebrity* [online]. 2008, poslední revize 28. 4. 2010 [cit. 28. dubna 2010]. Dostupné na : <http://zivotopisyonline.cz/radola-gajda-1421892-1541948-fasisticky-politik-mezivalecneho-obdobi-v-csr/>.
2. *Strana demokratického socialismu* [online]. 2005, poslední revize 21. 4. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na : http://www.sds.cz/view.php?cisloclanku=2005010801#_edn19.
3. *Evropské město* [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na: http://www.evropskemesto.cz/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=404.
4. *CzechKid- Neonacismus* [online]. 2010, poslední revize 11. 1. 2010 [cit. 24. dubna 2010]. Dostupné na: <http://www.czechkid.cz/si1310.html>.
5. *Stránky Svazu žen* [online]. 2009, poslední revize 21. 4. 2009 [cit. 21. dubna 2010]. *Nová tvář svazu žen, Dnešní Renees, Život dnešní ženy.* Dostupné na: <http://www.womensunion.wz.cz>.
6. KAVKOVÁ, J., *Ženy v krajní pravici: dobré matky a manželky především* [online] , poslední revize 20. 2. 2006 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.barrister.cz/strat/rexter/page.php?id=50>.
7. ZEMAN, V., *Kam míří česká ultrapravice?* [online] , poslední revize 23. 5. 2008 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.clovekvtisni.cz/index2.php?id=143&idArt=815>.
8. *BULLETIN* [online] , poslední revize 1. 5. 2008 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: http://www.chceteho.cz/content/wp-content/neonacek_c3.pdf.
9. RATAJ, J., *Vize české nacionální politiky v soudobých konceptech krajní pravice v České republice,* [online] , poslední revize 16. 5. 2009 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: <http://www.janrataj.cz>.
10. *Akce dělnické strany,* [online] , poslední revize 26. 3. 2010 [cit. 21. dubna 2010], Dostupné na: http://cs.wikipedia.org/wiki/Dělnická_strana#Vybran.C3.A9_akce_D.C4.9Blnick.C3.A9_strany_v_roce_2008.
11. *Dělnická strana sociální spravedlnosti* [online]. 2010, poslední revize 2. 10. 2010 [cit. 21. dubna 2010]. Dostupné na WWW: <http://www.dsss.cz/programova-listina>.

Abstrakt

KOLÁŘ, J. *Krajní pravicové strany v České republice: bakalářská práce.*

České Budějovice : Vysoká škola evropských a regionálních studií, o. p. s., 2008. 59 s.

Vedoucí bakalářské práce: doc. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

Klíčová slova: Dělnická strana, extrémista, krajní pravice, nacionální socialismus, neofašismus, neonacismus, radikál, reakční populismus, ultrapravice.

Práce se zabývá objasněním role současných krajně pravicových stran v ČR. Vysvětluje na základě čeho získávají v současné době krajně pravicová uskupení v ČR i EU stále více stoupenců a sympatizantů. Nastiňuje možná rizika další expanze ultrapravicových stran do oficiální politiky ČR.

Abstract

KOLÁŘ, J. *Ultraconservative parties in Czech Republic: Bachelor thesis.*

České Budějovice : The College of European and Regional Studies, o. p. s., 2008. 59 s.

Supervisor: doc. Ing. Štefan Danics, Ph.D.

Key words: Labour party, extremist, extreme right, national socialism, neo-fascism, neo-nazism, radical, reaktive populism, ultra-right.

The bachelor thesis deals with clarification of current extreme right-wing parties status in Czech republic. It explains on the basis of what are the far-right grouping in Czech republic and EU currently gaining still more supporters and sympathisers. The bachelor thesis also outlines the potential risk of futher expansion of ultra-right parties in Czech politics.